

To Je Led

WignaC!

1990 - 2001

Obsah

Předmluva k 5. vydání, prvnímu oficiálnímu :-)	5
Předmluva ke 4. vydání - HTML version	5
Předmluva ke třetímu vydání	5
Předmluva k jakoby druhému vydání	7
Původní předmluva	7
LE DO THAIL	9
CO JSME MY ŽIJÍCÍ PRO	9
KLADIVO NA ČARODĚJNICE	10
BALÍČEK KARET	12
O NĚM	13
NĚMECKÁ	14
NEVNÍMÁM	15
ŠŤASTNÁ BARVA	16
PUNK	17
ŽIVOT	20
SEN aneb HAMLET	23
SMRT	25
HUMANITA	26
SKINHEAD	27
PÁLAVA	28
ICH	30
GOTIKA	32
JESUS	34
MAJÁK	35
MILOVNÍCI ZVĚŘE	37
ROZHLÍDNI SE	38
SKINHEAD II	40
DEPRESE	41
VĚŽ	42
ZELENÁ PLÍSEŇ MÁ ČERNÁ KŘÍDLA	44
VO LÁSCE	46
MĚSTO	51
JE JARO, COŽ ZNAMENÁ MÁJ, KVĚTINY A JINÉ BLBOSTI, BEZ KTERÝCH SE LIDÉ SICE OBEJDOU, ALE KTERÉ DĚLAJÍ ŽIVOT LEPŠÍ A KRÁSNĚJŠÍ. JSOU TO TY STEJNÉ VĚCI, KTERÉ KDYSI Z OPICE UDĚLALY ČLOVĚKA. ŘÍKÁ SE SICE, ŽE TO BYLA PRÁCE, ALE TO JE NESMYSL, PROTOE ZVÍŘATA TAKÉ PRACUJÍ A JSOU POŘÁD ZVÍŘATY	57
ALENINTAKY	65
OFÉLIE	66
ZEDNÍCI	67
KDE DOMOV MŮJ?	68
LETMÁ VZPOMÍNKA	69
VZPOMÍNKA	71
NUDA	74
LETNÍ NOC	76
KVĚTINA	77
E.A.POE A JEHO HAVRAN	78
LES	79
... I	80

JEZERO.....	81
ROBOT.....	83
VČERA A ZÍTRA.....	84
...II.....	85
...III.....	86
NÁŘEK STARÉHO REVOLUCIONÁŘE.....	87
MOZKOVÝ TRUS.....	88
SÁM SI.....	90
TAK PRAVIL.....	91
VEČER A RÁNO.....	92
BAŽINA.....	94
VÁNOCE?.....	96
KDY □.....	97
SUICIDE I.....	98
SUICIDE II.....	100
.....	102
SUICIDE III.....	104
KDY SE NIKDO NEDÍVÁ.....	105
POSLEDNÍ MOHYKÁN.....	106
SUICIDE IV.....	107
.....	108
V RŮŽOVÉM LESE.....	109
SHAMAN I PTICA.....	111
Laxní přístup (digitally remastered).....	114
áčko.....	115
Obludám.....	116
Napoleone... / Hurrá.....	117
Proč.....	118
Hej.....	119
Jeskyně.....	121
KREV.....	122
Půlnoční autobus.....	123
Přestaň myslet čurákem!.....	124
Píseň o ničem.....	125
Jedinou věc, kterou vidím ve svém pokoji, jsou prázdné zdi.....	127
Lovkyně.....	128
Sabotáž.....	130
Láska?.....	131
Cenzura? Ne, děkuji!.....	133
Píseň, kterou nechceš slyšet.....	135
Víc násilí než lásky.....	137
Tak tohle je další píseň o lásce.....	139
Policie.....	141
DVĚ VDOVY aneb.....	142
I. dějství.....	142
II. dějství.....	146
Moc ledu.....	147
Když ne, tak ne.....	148
V lese na pasece.....	150
Nikdo.....	151
Anděl.....	154
Prázdňá sláma.....	158

Pálení čarodějnic.....	160
Moc ledu.....	163
Co je ROK v životě lidském? Pár dnů, jež po sobě jdou odnikud nikam, vyplněny událostmi, jež nahodile se dějí, jež řádu nemají, a do víru sebe sama lidské osudy vtahují. Ty se míchají a za následek mají, že lidé se rodí a umírají a znovu rodí.....	167
JE JARO, CO ZNAMENÁ MÁJ, KVĚTINY A JINÉ BLBOSTI, BEZ KTERÝCH SE LIDÉ SICE OBEJDOU, ALE KTERÉ DĚLAJÍ ŽIVOT LEPÍ A KRÁSNĚJÍ. JSOU TO TY STEJNÉ VĚCI, KTERÉ KDYSI Z OPICE UDĚLALI ČLOVĚKA. ŘÍKÁ SE SICE, ŽE TO BYLA PRÁCE, ALE TO JE NESMYSL, PROTOŽE ZVÍŘATA TAKÉ PRACUJÍ A JSOU POŘÁD ZVÍŘATY.....	168
JE LÉTO, ČAS PRÁZDNIN, KOUPÁNÍ, MALIN A SLUNCE. CO VŠAK DĚLAT, KDYŽ UŽ TÝDEN PRŠÍ BEZ PŘESTÁNÍ? TO NEBE PLÁČE NAD NAŠÍ CIVILIZACÍ - TO NEBE SE OTEVŘELO, POTOPA NASTÁVÁ, VŠAK NOE, SCHOVÁN V BIBLI, NEVYPLOUVÁ A NEVYPLOUVÁ.....	175
PODZIM, NĚCO MEZI LÉTEM A ZIMOU, NĚCO MEZI ŽIVOTEM A SMRTÍ, NĚCO MEZI UTONUTÍM A ZMRZNUTÍM, NĚCO JAKO JARO, ALE NARUBY.....	180
MRZNE. ZMRZLA VODA, ZMRZLA TRÁVA, ZVĚŘ HYNE V LESÍCH. BLÍŽÍ SE KONEC VŠEHO. ZÁNIK. SVĚT MRZNE. ZMRZLA UŽ I LIDSKÁ SRDCE. JE JEŠTĚ NADĚJE, ŽE UVIDÍME SLUNCE, POZNÁME LÁSKU? BOHUŽEL ANO.....	186
Poslední slovo.....	195

Předmluva k 5. vydání, prvnímu oficiálnímu :-)

Až na přelomu roku 2008/2009 jsem se rozhodl publikovat toto dílo na SahaWebu. Není k tomu žádný důvod, snad jen ten, že na tomto místě jsou i další relevantní texty. Formálně jsem z předchozí HTML verze připravil PDF pomocí OpenOffice, při té příležitosti došlo k mnoha typografickým i jazykovým úpravám (překlepy apod.).

Předmluva ke 4. vydání - HTML version

Je potřeba říci, že třetí vydání pomalu přešlo do čtvrtého. Tento přechod trval několik let (první činnosti začaly v listopadu 1998) a z Wordu (Windows) jsem přešel přes StarOffice a OpenOffice až do html (Linux, ale to je jedno, text by měl být čitelný kdekoliv), a to dokonce framed verze. Nemohu toto vydání považovat za konečné, neboť si dovedu představit lepší obsah (všechny "básně"), poznámky jako pop-up okno, vylepšení grafické stránky a další drobné úpravy. Ale nedovedu si představit PROČ bych to měl dělat... Osobně mi to takhle (zatím) stačí a vzhledem k tomu, že neuvažuji o jakémkoliv vydání...

Vlastní text je samozřejmě již několik let beze změn...

20.5. 2003 - WignaC!

4.0	20.5.2003	O něco později - Předchozí verze byla definitivně označena jako 4. vydání.
3.99	20.5.2003	Dopsána předmluva ke čtvrtému vydání.
3.9.	19.5.2003	První 100% framed verze. Překódováno do iso-8859-2. Prakticky rc na 4. vydání - HTML version.
3.5.	18.5.2003	První framed verze (chybí odkazy na poznámky a mizerný vzhled).
3.5a	5.5.2003	Příprava na framed verzi - místo jednoho souboru více.
3.4.	04.05.2003 (154 kB)	Opraveny odkazy na poznámky.
3.3.	11.08.2002 (155 kB)	Vyházení přebytečných HTML tagů.
3.2.	24.12.2001 (470 kB)	Oprava češtiny - jakž takž.
3.1.	18.12.2001 (523 kB)	Prvotní html verze - export ze StarOffice 6.0 beta

Předmluva ke třetímu vydání

22.11.1998 jsem se rozhodl, že tento text převedu do Wordu. Bohužel mě to dlouho nevydrželo, po převedení cca deseti stránek šlo všechno k ledu. V prosinci 2000 jsem ale projekt převodu oživil - tentokrát ne do Wordu, ale do StarOffice - což vyjde v podstatě na stejno.

Text nebyl od předešlého vydání měněn, pouze byly (díky pravopisnému korektoru) odstraněny překlepy. Je zřejmé, že po typografické stránce vypadá text nyní úplně jinak...

Převod prvních tří sbírek skončil 25.01.2001, kdy ale zároveň začal převod dalších sbírek, aby tento dokument obsahoval kompletní moje "dílo". Nemyslím, že ještě něco napíšu, cítím se ... prázdný,

ale kdo ví???

Celý tento převod skončil v září 2001 - skutečná práce zabrala asi tak 5 hodin -ale ... dokopat se k tomu... Naštěstí jsem se přinutil, protože jsem se rozhodl vydat na jednom CD všechna svoje umělecká díla, takže toto třetí vydání obsahuje všechny básnické sbírky, včetně kompletního "Roku", dopsaného na podzim 2001. A nebude v žádném proprietárním formátu, nýbrž v univerzálním HTML - po dokončení jedné konverze začala hned další konverze - bohužel *save as HTML* není zrovna ideální...

Na vánoce 2001 proběhla konverze do nejnovější StarOffice 6.0 beta, která má kvalitnější výstup do html, a následně úprava tohoto html výstupu do akceptovatelné podoby včetně dalšího kola korekcí, optimalizací apod.) neboť prvotní html soubor měl 523 kB.

Text obsahuje následujících šest sbírek:

1. **LE DO THAIL**¹ 1991-1993 je kompilací ze sbírek *Co jsme my žijící pro* a *Já a město* a pár věcí ze šuplíku. Původně byla napsána rukopisně, dokončena byla 2.6.1993.²

Poslední úpravy: 11.10.1997

2. **ALENINTAKY** 1993 měla být napsána na psacím stroji. Ale nebyla dopsána. Takže existovalo více verzí různých básní - některé v rukopise, jiné ve strojopise. Její konečná podoba byla určena až v lednu 97, při přepisování do počítače.

Poslední úpravy: 28.1.1997

3. **SÁM SI** 1994-1996 byla psána v počítači, ale některé texty byly psány rukopisně. Její součástí je i několik básní z knihy **TOTÁLNÍ EXOT**.

Poslední úpravy: 17.1.97

4. **Laxní přístup (digitally remastered)** To, co se nevešlo do sbírek *Le do Thail* a *ALENINTAKY*, plus české verze některých dabloušských textů. Vše je více či méně přepsáno.

Poslední změny 24.12.1999

5. **Moc ledu** Sbírka z let 1997 - 1998

Poslední změny 18.5.1998

6. **Co je ROK v životě lidském? Pár dnů, jež po sobě jdou...** Plný název této sbírky se sem bohužel nevešel. Tato sbírka se krátce nazývá *ROK* a je složena ze čtyř částí - krátce nazývaných

- **Jaro** - 1993, tato část byla uvedena v první sbírce *Le Do Thail*
- **Léto** - 1997, tato část je věnována obětem katastrofálních záplav v roce 1997
- **Podzim** - 2001, tato část je o smutném podzimu, ve světě zoufale jiném, než kdy dříve...

1 Prosím (irsky)

2 Den před maturitou...

- **Zima** - 2000, tato část je o vánocích, zimě, miléniu a zmaru, ale možná i o naději...

Předmluva k jakoby druhému vydání

Od předešlého vydání, které mimochodem nikdo nečetl, neboť nebylo žádným způsobem šířeno, se toto vydání liší v následujících bodech:

- Text je převeden do LaTeXu
- Byla vynechána čtvrtá sbírka

18.5.1998, WignaC!

Původní předmluva

TO JE LED je souhrnné vydání tří sbírek z let 1990 - 1996 a textů, které jsem napsal pro Dablouše. Součástí jsou tedy následující čtyři sbírky:

1. **LE DO THAIL**³ 1991-1993 je kompilací ze sbírek *Co jsme my žijící pro* a *Já a město* a pár věcí ze šuplíku. Původně byla napsána rukopisně, dokončena byla 2.6.93.⁴

Poslední úpravy: 11.10.1997

2. **ALENINTAKY** 1993 měla být napsána na psacím stroji. Ale nebyla dopsána. Takže existovalo více verzí různých básní - některé v rukopise, jiné ve strojopise. Její konečná podoba byla určena až v lednu 97, při přepisování do počítače.

Poslední úpravy: 28.1.1997

3. **SÁM SI** 1994-1996 byla psána v počítači, ale některé texty byly psány rukopisně. Její součástí je i několik básní z knihy **TOTÁLNÍ EXOT**.

Poslední úpravy: 17.1.1997

4. **DMS'N'F** 1994-1997 obsahuje všechny (doufám) texty, které jsem složil pro skupinu **DOUBLE MEGA SHIT'N'FUCKERS** a její klony. Následující názvy označují stejnou skupinu - **DOUBLE MEGA SHIT'N'FUCKERS**, **DMS'N'F** a **Dablouši**.

Poslední úpravy: 9.10.1997

Třetí sbírka byla původně (stejně jako všechny texty pro **DMS'N'F**) psána v poznámkovém bloku **WINDOWS 3.1 CZ**. Přepisování do TeXu začalo v létě 96 a skončilo 28.ledna 1997. Během této doby byly přepsány všechny sbírky do podoby, ve které je vidíte. Jednotlivá díla byla chronologicky uspořádána, očíslována a verifikována.

V říjnu 97 byla upravena a rozšířena čtvrtá sbírka. Rozšířena byla hlavně o texty z jara 97, které měly původně tvořit samostatnou sbírkou.

3 Prosím (irsky)

4 Den před maturitou....

Od přepsání do TeXu probíhají různé úpravy, týkající se formální a typografické úpravy, jakož i korekce překlepů, sjednocení vzhledu, úpravy interpunkce atd. Bylo provedeno 139 větších a nečítaně menších změn týkajících se hlavně interpunkce.

Poslední změny jsem uskutečnil 15. prosince 1997. Od tohoto data lze považovat znění všech textů za definitivní a závazné.

LE DO THAIL

1991 - 1993

CO JSME MY ŽIJÍCÍ PRO

Původně vznikly v tomto období dvě až tři sbírky, spousta textů apod. Postupem času byly slučovány do sbírky jediné s tím, že některé části i celé básně byly vypuštěny, jiné mírně upraveny. Původně bylo součástí této sbírky i několik textů (povídek), které jsou v současnosti obsaženy v textových (nebásnických) dílech.

KLADIVO NA ČARODĚJNICE

srpen 91

Věnováno V.Kaplickému

Byl by to dobrej horror,

kdyby to nebyla pravda.

Nenapsal to Lovecraft,

napsala to Hrabivost a Hloupost.

Všichni se tehdy třásli hrůzou,

před hroznou dvojkou slídilů,

co najde zlat'ák každej.

"Skrze mammon sloužíme Bohu,"

řekli si v soukromí,

ale bylo to naopak.

Skrze boha sloužili mammonu.

Což není mammon jedno z jmen d'ábla?

Bylo to hrozné divadlo,

za nitky tahal pan Boblig z Edelstadtu.

Ukradla hostii jedna pověřčivá bába,

aby sousedce lépe dojila kráva,

pozornosti faráře neunikla -

upozornění - inkvizitor - sto čarodějnic.

Kde se vzaly ?

Z měšťanů, měšťanek, děkana Lautnera.

A při mučení doznal každý,

že na koštěti lítal v povětrí.

Tomu, kdo mučení přežil,

d'ábel pomoh'

a ty ostatní zabil

aby ho nehradili.

BALÍČEK KARET

srpen 91

Balíček karet - náhodné sejmutí,

v ruce držím srdcové eso -

symbol lásky.

Jaký symbol má odloučení?

Nemá cenu zbytečně se trápit.

Ale poruč citům,

zkus zahnat vzpomínky,

zaplašit představy.

Jen to zkus!

Nejde to!

A tak se trápíš,

a nevíš proč,

a den je jako rok,

a čas prý nejlepší lékař,

ale já nechci být vyléčen!

Opravdu?

Nevím!

O NĚM

září 91

Věnováno H.P.Lovecraftovi

Tropická noc

vedro a tma

Temný den

tma a svíčka

Z pouštního vedra by jeden zešílel

zvolal Abdul Alhazred

a hrůzu starší vesmíru

nám popsal v Necronomiconu

Sen se mění v skutečnost

nebo naopak ?

Vedro chladne, tma bledne

Zvon zvoní, okolí...

pláče ?

a hrobník vydělává...

NĚMECKÁ

září 91

Nahoru vrchní číšník ovoce přinese,
ačkoliv část bez ekonomie je.

Nebo starý olejovky v říjnu sní,
pořádek v opeře bude.

NEVNÍMÁM

Březen 92

Nevnímám, co vnímat mám,
Ale vnímám, co nevnímáš.

Slyším trávu růst,
vidím vodu hořet,
ale to je vše, co vnímám.

Hoří voda, roste tráva,
proč to nevnímáš?
A proč vnímám?

Kdo z nás je jiný?
Já, protože vnímám?
Ty, protože nevnímáš?
Někdo z nás je jiný.

Já vnímám.

Ty nevnímáš.

Kdo je jiný?

KDO?

ŠŤASTNÁ BARVA

březen 92

Chtěl bych být

barvou

zelenou jako les

modrou jako voda

žlutou jako slunce

červenou jako oheň

šťastnou jako duha.

šťastná barva sní

chtěla bych být člověkem

silným jako muž

krásným jako žena

chytrým jako dítě

Všichni sní

CHTĚL BYCH BÝT

PUNK

srpen 91 a květen 92

To all mutha' fucka's in da house

Už **staří** Římané

vlastně *mladí Angličané*

proti světu se vzbouřili

a zařvali

I AM AN ANTICRIST

I AM AN ANARCHIST

NO FUTURE FOR you

NO FUTURE FOR ME

NO FUTURE

A asi toho bylo málo, tak dodali

FUCK OFF!

A staří Římané byli šokováni

a nelíbilo se jim to

Oni si mysleli

To by snad stačilo

Tahle další studentská revolta

Královna slavila zrovna výročí

a celý národ s ní

I oni!

GOD SAVE THE QUEEN

Ale lidem se nelíbila

jejich ušlechtilá snaha

Oslavit královnino výročí

YOU DIRTY FUCKER

řekl JOHNY ROTTEN reportérovi

když od něj chtěl slyšet nadávky

A JAMES HOLMES rozkopal

obrazovku svého televizoru

Všichni byli proti nim

Ale jim to nevadilo

Oni byli proti všem

Co zmůže pětice mladých

proti starému světu

Já vobdivuju je,

když vidím je s čírem jít

Já vobdivuju je,

když vidím je pivo pít

Já vobdivuju je,

když slyším jejich písňě znít

Já vobdivuju je,

vobdivuju pankáče

Já jsem pracoval

a oni si užívají

Oba musíme dělat obojí

Generace příští

jinak musí žít

ŽIVOT

květen 92

První den, první týden

první narozeniny,

první kroky

první skoky, první slova

první věta, první třída

první chyba, první pětka

první vysvědčení, první taneční

první krámy, první láska

první muž, druhé zklamání

sedmá láska, druhý muž

první dítě, další zklamání

první infarkt, další láska

další manžel, třetí dítě

první milenec, třetí tchyně

druhý infarkt, čtvrtý vnuk

třetí infarkt, první smrt

Tento život byl nějaký divný

Znovu!

další narození

první den, první narozeniny

první kroky, první věta

první chyba, první vysvědčení

první krámy, první muž

pátá láska, první dítě

první infarkt, další manžel

první milenec,

druhý infarkt, další smrt

Tento život byl divný

ZNOVU!

další narození

první skoky, první chyba

první láska, první krámy

třetí láska, první infarkt

první milenec, třetí infarkt

další smrt

ZNOVU!

další narození

první láska, první milenec

další smrt

ZNOVU!

další narození

další láska

další smrt

ZNOVU!

další narození

další smrt

ZNOVU!

narození, smrt

ZNOVU!

ZNOVU!

ZNOVU!

Pořád je to takové divné a stejné...

SEN aneb HAMLET

červen 92

V hospodě naproti hřbitovu

kostlivci sedí,
sopel pijí,

mozkem po sobě háží,

a o vnitřnosti karty hrají.

Ten, co vyhrál, má tři plíce,

dva žaludky, ale žádný srdce.

A všude je hlen, krev, sopel

zvratky, výkaly a moč.

Donesli čerstvou mrtvolu,
trhají z ní maso, střeva, játra.

Zůstali jen kosti, a z nich

nový kostlivec vznik'.

Bojuje o své maso, chce ho zpátky,

je to naivka, už má svaly,

mění oči za svý vlasy.

A všude je hlen, krev, sopel

zvratky, výkaly a moč.

Zmožen přesilou na zem padá,

je ohlodán, maso jeho snědono,

jen srdce na chvíli mu zůstalo.

Ale i ono mu bylo ukradeno,

nemá nic, než svý kosti.

Pláče! Chce mít vše.

Ale je mu vysvětleno.

Nic neměj, budeš-li něco mít

bude ti to ukradeno.

Kohout kokrhá, ráno přivolává,
v hrobech mizí kostlivci.

S nimi mizí krev, játra, střeva,

hlen i srdce, maso, svaly,

karty, hřbitov, hospoda i slzy.
Zmizelo vše, zůstalo jen jedno,
zůstalo heslo, a to asi natrvalo.

Nic neměj, budeš-li něco mít

bude ti to ukradeno.

SMRT

červen 92

Tělo na hranici hoří.

Zbyde jenom popel.

Ten bude na hřbitově v urně

vystaven a oplakán

Mrtvým slzy nepomohou,

neplýtvejte jimi,
šetřete je pro živé.

Mrtvým je dobře.

Smrt je spánek.

A kdy je nám lépe?

Ve dne nebo v noci?

Ve zmatku či v klidu?

Bdělý nebo spící?

īvot - to je klam, podvod, lež,

smrt - to je pravda,

porážená životem,

stejně jako den poráží noc.

Ale jenom proto, že

smrt nedokážeme pochopit, prožít

procitněme ve snu.

Vžijme se do smrti.

HUMANITA

12.8.92

Člověk člověku člověkem,
vlk vlku vlkem.

Včela medvědu koněm.

Zvíře kameni lesem.

Strom včele pilou.

Rum vodce opicí.

Košile jogurtu hrncem.

Slon rusalce věží.

Rus tobě láskou.

Někdo někomu někým,

něco něčemu něčím.

SKINHEAD

srpen 92

Vyvraždíme cikány!

A co dál?

Vyvraždíme Araby!

A co dál?

Vyvraždíme barevný!

A co dál?

Vyvraždíme blondáky!

A co dál?

Vyvraždíme teplý!

A co dál?

Vyvraždíme moc velký!

A co dál?

Vyvraždíme moc malý!

A co dál?

Vyvraždíme ostatní, a zůstanou jen skins!

A co dál?

.

.

.

Vyvraždíme se navzájem...

PÁLAVA

červenec a prosinec 92

Přijeli turisté na Pálavu,
přijeli do kempu,
pivo, víno dovezli,
i tu TV donesli.

U piva seděli, na TV čuměli,
a pařili, večer se spařili,
hádali a milovali.
Jako doma ...

Tak proč sem jezdíte?
Proč jezdíte do přírody,
když z ní nic nemáte?

To jsme my,
náš zkurvenej svět.

Proč?

Vzal nám Jistotu
a dál nám Svobodu

Kdo? Technický pokrok!

A důsledky jsou:

Absurdní, odlidštěná, konzumní společnost.

Tisíce přežranejch vojáků
se zbraněmi, jejichž cenou
se dají zachránit milióny umírajících hladem.

Zničená příroda,
zvířata v ZOO a cirkusu,
trpící pro naši zábavu,
ale nám to nevadí.

MY-MÁ-ME-SVO-BO-DU!

ICH

10.12.92

Vyslovuje se po jednotlivých hláskách I C H, ne Ich

Já, ano já

a kdo jiný?

Ve stínu stojící, depressi mající.

Padá sníh,

a já,

potichu se modlící:

"Vater unser,

der du bist in dem Himmel,

der Mond schleisst hell,

the Moon shit green hell,

green hell."

Ve sněhu stojící, potichu se modlící.

V židovsko-německé Praze

píše Kafka Process.

Und

Johan SEBASTIAN Bach,

mit einem anderem Priester,

mit dem Hund,

mit dem Melchamoves.

Adon, adon! Melchamoves?

Ani so jodea, Ani so jodea...

Amhorec Kohn!

Oj Oj Oj parnuse, mišpoche,

tataleben und mamaleben,

Israel und Siona.

Ich oder Ich

GOTIKA

16.-18.12.92

I.

Gotické chrámy z kamene,

zní citera,

loutna a píšťala.

Mechem porostlý kámen hnije.

Lebka se rozpadá.

Varhany do tmy zní.

De Sade se směje.

O půlnoci na hřbitově

mrtvolu vykopává,

inkvizici to nevadí...

Villon prchá.

Kolumbus šije plachty.

Marco Polo v Mongolsku.

Da Vinci maluje Lízu.

II.

Golém synagogu boří,

mor se židům vyhýbá,

mrtvých přibývá.

Vater unser

der du bist in dem Himmel⁵

Kdož sů boží Bojovníci...

Klášter hoří.

Zikmund prchá.

Další válka ničí svět

na dalších 30 let.

Monasterium since libris

est sicut cinita sine apibus⁶

Non in commotione

Non in commotione Dominus⁷

III.

Micama! goho De-IAD!

Zodir com-selabe-a zodien

biabe os-lon-dake⁸

Gott - ist ein Leutes Nichts

Ihn rühst kein Nuh noch hier⁹

Bůh mne nebude mít rád,

budu-li lhát s tatarkou.

5 Otče náš, jež jsi na nebesích

6 Klášter bez knih, je jako obec bez zprávy

7 Ne ve zmatku, ne ve zmatku je Pán

8 Zřete! řekl Satan, jsem kruhem, na jehož rukou stojí dvanáct království

9 Bůh je čiré nic, netýká se ho žádné zde a nyní

JESUS

prosinec 92 - leden 93

Bůh se směje Ježíši na kříži,
za to, že ho ukřižovali,
za jeho dobrotu,
za to se mu směje,
že věřil,
že je synem toho,
jež se mu teď směje.

Věděl, co se stane,
a přesto šel tam,
kde měl zemřít.

V Jeho jménu se pak vraždilo,
pro Jeho slávu se pak loupilo.
Kdyby žil, tak by proti tomu kázal,
a inkvizice svatá
upálila by jeho tělo.

MAJÁK

18.1.93

Tisíce ptáků přilétá ke světlu.

Tisíce ptáků vráží do skla.

Tisíce ptáků omráčených padá.

Tisíce ptáků umírá.

Strážce se už nemůže dál dívat na ta jatka,

má ptáky příliš rád,

zakleje.

Vysrat se na tu práci rasí.

A všechna světla zhasí.

Na moři ve tmě najíždí loď na útesy,

desítky lidí na palubě,

desítky lidí se topí,

desítky lidí umírá.

Strážce se už nemůže dál dívat na ta jatka,

má lidi příliš rád,

zakleje.

Vysrat se na tu práci rasí.

A všechna světla rozsvítí.

Tisíce ptáků přilétá ke světlu.

Tisíce ptáků umírá.

Strážce má ptáky příliš rád,

ale lidi má taky rád.

Strážce okno otvírá.

Strážce skáče.

Strážce mezi ptáky umírá.

MILOVNÍCI ZVĚŘE

26.1.93

Máme rádi zvířata,
protože jsou chlupatá.
Jsme milovníci zvěře.

Zvířata jsou veliká,
zabíraj' moc místa,
zavřeme je do klece,
metr krát metr.

Ale ty chlupatý potvory,
se strašně rychle množej,
kdo se o TO má furt starat?
Radši to vykastrujem.

Jsme milovníci zvířat,
milovníci zvěře,
zvířata nás pošlou,
už brzo do prdele.

ROZHLÍDNI SE

18.2.93

Rozhlídni se kolem sebe.

Řekni mi co vidíš.

žlutý nebe,

hnědá tráva.

Smradlavá voda barvy mědi,

my ji s klidem pijem.

Dýcháme otrávený vzduch.

žereme zkažený maso.

Tak takhle vypadá pokrok a civilisace?

Jestli jo, tak s ním běžte do prdele!

Máme atomovou elektrárnu.

Nevíme co s odpadem,

do moře ho hodíme,

a naše děti za sto let,

už to nějak vyřeší.

A co když ne?

Tak takhle vypadá pokrok a civilisace?

Jestli jo, tak s ním běžte do prdele!

Nechte nás tu žít.

My chceme ležet v zelený trávě,

pod modrou oblohou,

v krásný, živý přírodě.

Vy, s tou vaší technikou:

Táhněte! Slyšíte? Vypadněte!

SKINHEAD II

18.2.93

Adolf Hitler je náš vůdce!

My jsme skiňi - holý lebky!

Hrdí na to, že sme Češi!

On chtěl udělat pořádek,

vyvraždit všechnu tu verbež:

komouše, cigoše, žid'áky,

arabáče, negry a slovany.

DEPRESE

25.2.93

Zase leží na chodníku.

Držku má v kaluži.

My kolem něj chodíme.

a říkáme:

Ten je ale spařenej!

Ale on vůbec nepil!

Jenom má depresi.

Čeká, až uhoď blesk.

A odnese ho do pekla,

které je rájem,

proti jeho depresi.

Ve škole ho učili,

že vápník je proti depresi,

žere ho denně aspoň kilo,

ale vůbec to nepomáhá,

protože

Má DEPRESI.

VĚŽ

18.4.93

Věž, postavená v krvi neví,
že kromě rudé,
existují ještě jiné barvy.

Možná si pamatuje, že dříve
stála mezi zelenými lesy,
ale teď ví, že stromy jsou rudé.

Možná si pamatuje, že dříve
stála pod modrou oblohou,
ale teď ví, že nebe je rudé.

Možná si pamatuje, že dříve
stála pod žlutým sluncem,
ale teď ví, že slunce je rudé.

Možná si pamatuje, že dříve
byla noc černá,
ale teď ví, že noc je rudá.

Až krev ztuhne a zčerná.

Věž bude vědět, že stromy jsou černé.

Věž bude vědět, že nebe je černé.

Věž bude vědět, že slunce je černé.

Bude Věž vědět, jaká je noc?

ZELENÁ PLÍSEŇ MÁ ČERNÁ KŘÍDLA

19.4.93

Zdravím vás všechny z druhého břehu reality.

Je tu hezky.

Zelená plíseň má černá křídla.

Mostem je hlasitá hudba.

Volume 110, sluchátka a ostrý světlo.

Rychlost se zvětšuje, hlasitost stoupá.

A ani nevíš jak, jsi zde.

Vidíš krásu, jsi dokonale šťasten.

Ani ti nevadí, že zelená plíseň,
má černý křídla.

Hlasitá hudba a světlo v očích,
rve se ti do mozku, zalézá za nehty.

Seš toho plnej, narvanej energií.

Vidíš se tak, jak vypadáš.

Vidíš to, co cítíš,
a to co se bojíš vidět.

Jen poslouchej a tanči...

Zapomeň na realitu.

žádná není!

Jsi jen ty a tvé vědomí.

Už šamani užívali zvuk a rytmus,

aby se dostali do transu.

Dělej to jako oni.

A nezapomeň,

že zelená plíseň má černá křídla.

VO LÁSCE

23.4.93

Stojíš

v pentagramu.

Věříš

tomu, že ti řeknu

slunce-vítr-hvězdy-miluji tě?

je, vítr ti neřeknu.

Je studený,

přináší těžké mraky,

plné vody.

Stačí se na ně podívat.

A voda kondenzuje,

a prší.

Severák přináší ledovou smrt.

škoda, že nefouká na poušti.

Ne vítr ti neřeknu.

Hvězdy?

Jsou daleko, jsou studené,

je to shluk částic,

které vysílají jiné částice.

Slunce je hvězda.

Slunce je vysílač.

A kolem něj obíháš ty.

Jsi přijímač.

Co slyšíš?

NIC?

Asi mají poruchu.

Slunce, ani hvězdy ti neřeknu.

Miluju tě?

Ani to ti neřeknu.

To bych lhal.

Nic ti neřeknu.

Ani slunce,

ani vítr,

ani hvězdy,

ani miluju tě.

Nic ti neřeknu.

Tvá cesta do pentagramu byla zbytečná,

protože nemůžeš milovat svého následníka,

byl bys lesba,

ale co jsi teď?

Neznám tě,

přestože už s tebou rok chodím.

Tvá cesta do pentagramu byla zbytečná,

mé vyznání neuslyšíš,

nemám tě rád.

Proč jsi šla do pentagramu?

Chtěla's slyšet

Slunce-vítr-hvězdy?

Chtěla's slyšet

Miluju tě?

Nic neuslyšíš

Nic neřeknu!

Nemiluju tě!

Sedíš v pentagramu na kameni.

Je ticho.

Říkáš:

Slunce.

První brána pentagramu v prach se řítí.

Říkáš:

Vítr.

Druhá brána pentagramu v prach se bortí.

Říkáš:

Hvězdy.

Třetí brána pentagramu v prach se propadá.

Říkáš:

Slunce.

Čtvrtá brána pentagramu vybuchuje.

Zbývá poslední, pátá brána.

Co máš říci, aby ses vrátila?

A chceš se vrátit?

Mlčíš.

Nevíš.

Přemýšlej.

Zkoušíš.

Voda. Nic.

Ty. Spadla cihla.

Já. Cihla se vrátila.

ON. spadne pár cihel.

Přemýšlíš.

Nevíš.

Váháš,

řveš:

BůH

Pátá brána pentagramu v plamenech mizí.

MĚSTO

březen - duben 93

Věnováno všem bohatým, úspěšným a obdivovaným, aby si uvědomili, že existují také jiní lidé

PROLOG

Navštívíte-li cizí MĚSTO

zajímá vás především ULICE

a z ní hlavně HOSPODA

nebo ROCKOVEJ KLUB A JINÁ KULTURA

a pak je NOC

Ráno máte v hlavě velkej "?"

ULICE

Rozbitý okna a špinavý d'oury,

vykradený obchody a zchátralá továrna,

jednopatrový domy a zaplivaný hospody,

vyhořelej kostel.

Na ulicích prach a špína,

papíry, cihly, pochcaný rohy,

krvavý vložky a popsanný zdi.

Mrtvá kočka, vyvrácenej strom,

místní sedí doma v hospodě,

na návštěvu k nim nikdo nezajde.

Polda se tam bojí,
před měsícem našli z jednoho jenom krvavou čepici,
dochtor tam není a slunce?
To už vůbec ne!
A důchodci závodí s krysama,
kdo bude první u popelnic.

HOSPODA

Před hospodou stojí pomalovanej traboš,
a v hospodě lítaj nože,
kapsář okrádá chmatáka,
pivo vodou ředěný,
a rum se pije bez koly.

Kluci kouřej Petry, Marsky,
zbíraj vajgly a somrujou,
aby mohli jít s holkou,
kerá chodí za polívku.

Propuštění dělníci na ex,
dávaj rybízovej sirup
s okenou a mastí karty,
vo desoše, protože
víc nemaj a karty
sou stejně cinklý.

Oni to ví, ale co maj dělat?

Je tu hrozná nuda...

Ožralej anarchista nadává cigánům,

skinhead se jich zastává,

a pak spolu

dou na pivo.

ROCKOVEJ KLUB A JINÁKULTURA

V klubu hraje mladá kapela.

Všem pěti štamgastům

se líbí, a ten kluk

co přišel náhodou,

je nadšenej a chtěl by kazetu.

Oni ale žádnou nemaj.

Hrají, protože je to baví,

jednou za měsíc (rok).

Vlastně nehrají,

neumí to,

jenom z nudy mlátěj do kytary,

basy a bubnů,

a k tomu řvou to, co cítí.

Je to premiéra i derniéra zaráz.

Příště zahrají něco jinýho,

lepšího nebo horšího?

Na tom hovno záleží.

V podkrovním bytě háže Pedro
inspirovaný rumem barvu na papír,
a říká tomu obrazy.

Všem jeho kámošům -
kočce, kanárovi a manželce -
se to líbí.

Co maj dělat, Pedro je přece
(i když špatně) živí.

Zneuznaný básník
píše novou povídku,
posílá ji prezidentovi,
a žádá
o otištění,
nebo se oběsí
a stát přijde
o potenciálního
držitele NOBELA.

NOC

Je noc a rozbitá lucerna,
mrká na opilce,
vrací se z hospody.

Někdo nemá sílu jít dál,
a kosí a bláhově se domnívá,
že mu to pomůže.
Ráno, až se probere,
tak bude nadávat:
"Který prase mi poblilo zahradu?"

Pepa sehnal perník.
Teď je právě někde jinde,
kde není nikdo,
kdo by ho šikanoval.
Tolik, tolik se mu tady líbí,
že by tu chtěl zůstat.
Ještě neví, že se mu to právě splnilo.

?

žě's o tom nikdy neslyšel?

že's to nikde neviděl?

Vždyť je to kousek odtud.
Kousek od obchodů a bank,
nablejskanejch aut,
drahejch cigár,
značkových vín,
a zlatých cetek.

Vše je schováno,

aby to nikdo neviděl,

za nápisama COCA COLA,

Mc DONALD'S a PHILIPS,

dříve ZE SOVĚTSKÝM SVAZEM NA VĚČNÉ ČASY A NIKDY JINAK!

**JE JARO, COŽ ZNAMENÁ MÁJ, KVĚTINY A JINÉ
BLBOSTI, BEZ KTERÝCH SE LIDÉ SICE OBEJDOU, ALE
KTERÉ DĚLAJÍ ŽIVOT LEPŠÍ A KRÁSNĚJŠÍ. JSOU TO
TY STEJNÉ VĚCI, KTERÉ KDYSI Z OPICE UDĚLALY
ČLOVĚKA. ŘÍKÁ SE SICE, ŽE TO BYLA PRÁCE, ALE TO
JE NESMYSL, PROTOE ZVÍŘATA TAKÉ PRACUJÍ
A JSOU POŘÁD ZVÍŘATY**

24.4.93 - 23.5.93

I.

Některé věci jsou tak prosté,
jednoduché a přitom krásné.

žlutá narcisa na zelené louce.

Rudá růže v zahradě.

Melodická píseň, nebo pěkná holka.

Voda v porcelánovém hrnku.

Zkus

se napít vody z hrnku.

projít se po rozkvetlé louce.

podívat se na pěknou holku.

II.

Magická noc - čarodějnice

na koštěti - růže ve váze.

Vadne

Nebo že by to byla

lilie?

Nebo mečík?

Narcisa?

Nevím. V květinách se nevyznám.

Vím jen,

že jsou

nádherné.

III.

Byl první máj.

Lásky čas.

Všichni pokrytci vyjdou do ulic,

ústa plná Máchy,

obdivují jarní přírodu,

líbí se jim květiny,

a tak je trhají,

domů do vázy,

kde zapomenuty usychají.

Příští den se lidé probudí,
že včera chtěli být jiní, lepší
už neví, protože
už není První Máj,
už není lásky čas.

Proč je Láska výsadou jednoho dne?

IV.

Ano, stvořil nás Bůh!

Ano, ale proč?

Přece nechtěl, abychom se celý život
k němu modlili,
pořád postili,
a ze života nic neměli?

Co když nás stvořil proto,
abychom si užívali?

V.

Včera jsem se díval na TV.

Viděl jsem válečný film.

Jedna loď vybuchla.

Druhá se potopila.

Hořící silueta domu.

Bylo to hrozné,

bylo to krásné.

Nějací lidé stříleli proti sobě

z děla a trefili strom,

a on spadl a umřel.

Bylo mi ho líto

VI.

Ptáci útočí,

lidi utíkaj.

Ptáci útočí,

lidi do klecí se zavíraj'.

Ptáci útočí,

holka má v kleci papouška.

Ptáci útočí.

Už vím, co znamená,

KLEC V KLECI.

VII.

Včera jsem viděl

strom.

Zlatou lípu mezi poli,
potůček tam bublá,
a skřivánek zpívá.

Do toho romantického místa
jsem zavedl svou dívku.

Pořád mi něco říkala,
a svým hlasem
vyplašila zvěř.

Pošlapala květiny.

Potůček zkalila.

Usmála se a řekla,
že prý má přírodu
ráda.

Pak řekla:

Mám tě ráda!

Raději jsem utekl.

VIII.

Hodiny.

Lampa se nudí a jednou

za sto let, vždy ráno
řve kyvadlo hlady
a kolo kolo mlýnský
v náhonu Babiččina údolí

Egon Bondy píše v tichu své pracovny
své bláboly, který nepochopíš
protože víš, že je marxista
a proto ho odmítáš

Kurva,
udělej si už vlastní názor!
Nenech se manipulovat!
Kecama z TV
a novin.

Ěse zase budeme mít líp.
Tak udělej si vlastní názor,
sám, bez cizí pomoci,
bez televize, novin.

Vím, bolí to ...
Ale stojí to zato ...

Socha Pala Athény.

Z bílého mramoru.

Na černém sametu,

tiše stojí,

a dívá se,

dívá se na rudou růži,

ve skleněné váze.

a dny jdou...

Někdo donesl poupě,

a růže rozkvetla,

a růže uschla,

a váze osiřela,

Athéna se dívá.

a dny jdou...

Váza spadla a rozbila se,

zloděj zabil domácího pána,

jeho krev potřísnila sochu,

Athéna pokrčila rameny,

a dál se dívá.

Athéna se dívá.

Zasypala ji hlína,
někdo ji vykopál,
někomu ji prodal,
dnes je v muzeu,
lidi na ni čumí,
je vzácnou památkou své doby.
A ona se na ně dívá.

Už stovky let se na něco dívá,
a kdo ví,
Jak ještě dlouho?

ALENINTAKY

léto 93

Ani ne měsíc po dokončení předchozí sbírky, začal jsem psát další. Pracoval jsem na ni celé léto, nutno říci, že celkem často a tvrdě. Přesto zůstala nedopsána a zkompletována byla až nyní. Bylo to způsobeno tím, že po prázdninách jsem koupil počítač a začal studovat na VŠ! A najednou nebyl čas. Vždyť existuje tolik nádherných počítačových her...

OFÉLIE

26.6.93

ó má Ofélie, má krasavice, dámo mého srdce,
velitelko má, světlo mého života,
naplnění touhy mé, má božská Ofélie,
můj poklade!

Ó má Ofélie, jak rád bych vás měl,
u sebe, ve svém pokoji,
nahou ve své posteli,
pak ukojil bych na vás touhu svou,
dál bych vás nepotřeboval, nevermore
mohla byste jít pak cestou svou.

ó má Ofélie, jen to jediné po vás chci,
nic jiného po vás nežádám,
nechci vaše peníze a moc,
nechci vaši krásu ani lásku,
chci jen vaše
tělo.

ZEDNÍCI

2.7.93

Míchačka vyblila maltu

ty máš po pauze

a jdeš míchat novou.

Víš co dělaj zedníci

s cihlami a vyblitou maltou?

Cihly namažou maltou a snědí.

Domy staví z piva.

KDE DOMOV MŮJ?

10.7.93

Kde domov můj,

kde domov můj?

Kde domov můj, kde je ta díra,

kde je ten bordel, kde je ta špína,

kde je to všechno, kde je to nic,

kde je to hovno, to pozlátko z nemanic?

Kde jsou ty plácky, kde mě kluci bili?

Kde je ta škola, kde dostal jsem kouli?

Kde je to špinavý město, plný smogu, kouře, prachů?

Odkud jsem vypadl, z nadějí, že jinde bude líp?

Kde domov můj, kde je ta díra,

kde je ten bordel, kde je ta špína,

kde je to všechno, kde je to nic,

kde je to hovno, to pozlátko z nemanic?

LETMÁ VZPOMÍNKA

24.7.93

Nedokončeno

Mozek opojený wodkou,
meruňkou a slivkou,
má většinou podivné nápady,
a tělo, normálně s morálními zábranami,
dělá to, co napadne mozek,
zmítající se v opojení.

Letmá vzpomínka, kterou si zakazují
silou své vůle,
a o níž normálně nevím,
pronikne na povrch skrze výpary líhu,
mění se v nápad,
a v okamžiku jeho provedení,
už nevím, co dělám a proč.

Potom někdy za chvíli se probudím,
tělo získá opět vládu nad svým mozkem,
a tiše zuří nad tím, co provedlo,
a obaluje to mlhou zapomnění,
ale ta vzpomínka, vytrysklá na povrch,
nechce zapadnout zpátky do zapomnění,
je pořád tady,

a mozek osamělý v půlmilionovém městě

se jí chytá jako tonoucí stébla.

VZPOMÍNKA

31.7.93

I.

Na starém gotickém hradě,
začíná temný rituál,
starší než než toto lidstvo i tato země.
Jeho pravý účel nezná nikdo,
žádná bytost dnes žijící,
ani kněží, v temně zelených sutanách,
provádějící pitoreskní pohyby,
v záři sedmi svící,
jejichž světlo se odráží v tisících zrcadel,
v mramorových rámech na plísni pokrytých
zdech z neomítnutých cihel.
Kněží říkají slova, jež po staletích
již nemají smysl v našem jazyce,
a podobají se spíše vytí vlků
nebo volání Cthulhu:
"Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu
R'l'yeh wgah'nagl fthagn."
Obřad pomalu končí, kněží usínají únavou,
a neví, že tou svou hrou,
jejíž pravidla objevili
v posledním exempláři staré,
ručně psané knihy,

a jež se rozhodli vyzkoušet,
jako důstojné zakončení flámu,
přivedli na svět stvůru,
jež měla navždy zůstat zapomenuta
v temných zákoutích paměti.

II.

Studenti spí a příšera,
jejíž jméno je v lidské řeči nevyslovitelné,
protáhla si svoje údy pokryté slizem,
otevřela své rudé oči,
a podivila se světu, jež uviděla,
vůbec se nepodobal tomu, v němž kdysi žila.
Věděla, že jedna věc zůstala -
nenávist všech živých k těm, co jsou jiní,
věděla, že ji budou chtít zabít
jen kvůli jejímu vzhledu,
jako již tolikrát.
Věděla, co musí udělat -
ne, žádné pokusy o domluvení, jsou zbytečné -
aby zabránila své smrti, zabije první,
nerada, ale...
Měla strach, ale za chvíli tam už nebyl nikdo,
koho by se mohla bát.
Možná, že tyto bytosti
byly rozumné, ale příliš,

příliš mnoho špatných zkušeností.

Buďto oni, nebo já - to už věděla.

Už není místo pro lítost,

už ne, svět je krutý,

only the stronger survive.

NUDA

3.8.93

Nuda, nuda

ta mě rozežírá

rapuje někdo v rádiu. Pouštím bednu se zprávama, začtu se do novin a snídám. Dojím, odložím noviny, vypnu TV a rádio. Z přečteného a slyšeného už nemám v hlavě nic, v žaludku by se něco našlo...

Vidím bránu,

je pevně stavěná,

vidím bránu,

je krásně krvavá,

vyrostl tam - krásnej strom,

stůl tam stojí - hořící,

na něm vodka - rozlitá,

a solnička - rozbitá,

velkej flám tu - dneska byl,

vlastně velká - orgie,

na oslavu ničeho,

pro zabítí času,

odmítnutí života,

proto vodka,

proto brána krvavá,

proto lítost nehraná,

že vše trvá dýl,
než člověk mínil.

LETNÍ NOC

5.8.93

Poe I

Na posteli ležím - potem pokryt,
ač nahý jsem. To venku - slunce pálí.
Vysouší morky z kostí a lebky z mozků
Já neschopen činnosti žádné - nakonec
za okno, ven zbloudil kalný pohled můj
a venku - horko a sucho.

je sucho - slunce pálí a na jasné obloze,
ptáci se neprohání. Větev, strom, ba i keř,
vše stojí jako skála, v té výhni sluneční.
I řeka - dnes vyschlá, však zaprší - tomu věř!
Vše živé své ovoce na obdiv světu dá,
však dnes, v muce pekelné, ráji věř.

Tak ležím - neschopen pohybu či myšlenky,
pohled klouže pokojem - zbloudil,
na ptáka, jež na řadrech Pallas Athény
sed - černý havran řkouc: "Nevermore!"

KVĚTINA

9.8.93

"Víš, to je květina, a měla by

v mém nitru vzbudit pocit ušlechtilý,

lásku a něhu. Jenže tahle, sídlištní,

vzbuzuje jen lítost a hnus.

Ale tobě se, jak vidím, líbí"

řekl jsem svému psu, vida ho okusovat žlutou pampelišku.

E.A.POE A JEHO HAVRAN

9.8.93

Poe II

E.A.Poe ve své stati *Filosofie básnické skladby* uvádí důvody, které ho vedly k tomu, že zvolil *NEVERMORE* za refrén své básně *The Raven*. "Bylo nesporné, že má-li takový závěr mocně působit, musí býti zvučný a musí se dát zdůraznit prodloužením. Tyto úvahy mě nevyhnutelně vedly k nejpřezvučnější samohlásce, dlouhému o spojenému se souhláskou *r*, kterou lze nejvíce protáhnout."

Jako první slovo jej prý napadlo právě ono *NEVERMORE*. Opravdu, ono *OR* tam je, ale co ona "předehra" *NEVER*?. Jako logičtější mi připadá, že Poa napadlo nejdříve slovo *MORE* [mo:r], nebo pravděpodobnější *WAR* [wo:r], příhodnější pro rozháranou duši básníka. Protože toto slovo nepadlo do schématu zamýšlené básně, totiž "smrt krásné ženy ... pro takový námět nejlépe se hodí ústa truchlícího milence", přešel na slovo *MORE*, jež dalším vývojem přešlo na *NEVERMORE*. Tuto vedlejší cestu svého myšlení Poe nezachycuje, protože je vlastně nedůležitá, a žádný spisovatel se nechlubí slepými cestami svých myšlenek.

Quoth the Raven "Nevermore WAR!"

LES

12.8.93

Mám rád trávu, les, ba i keř,
i ten nejškaredší topol u silnice,
líbí se mi, to mi věř,
i ta stará lípa u dálnice,

pod mostem našla svého obdivovatele,
mě - já to jsem, kdo utíká do lesů,
jimiž pohrdli by dávní dobyvatelé,
Byron, by o nich nenapsal žádný z eposů.

A Praotec Čech vedl by druhy své,
 pryč z míst, jež tolik miluji.
Pro mě však jsou ty luhy "hnusné",
hezčí než města naše, šedi plné.

Již víte proč, já zeleň, ne tak svěží,
jako kdys, obdivuji a prchám do lesa.
To města šedá, lesy panelových domů děsí,
duši mou a s ní krev, jež z lesa vzešla.

... I

16.8.93

Malíček si

do té díry

vpředu vrážíš.

Už si celá

ňáká vlhká,

udělaná,

ukojená.

Vytáhneš ho,

smrdí hrozně,

dáš do lihu,

zapálíš.

Potom sfoukneš

popel z dlaně,

takhle platíš

vášním daně.

JEZERO

17.8.93

Poe III

Tvá cesta, poutníku začíná!
Na starém hřbitově a vejdeš v temné
zašlé údolí - v něm jezero
najdeš - však klam to pouhý,
a závan větru tě probudí,

Tato slova znějí mou hlavou, vystupuji na konečné "U hřbitova". Starou alejí vcházím do lesa. A tu zničeho nic, pode mnou vodní hladina. V těsném údolí, obklopená zelenými hvozdy - hladina kanadské řeky. Ne, to jen fantazie pouhá. Je to údolní jezero - hladina - žádné stříbro - spíše tmavý, zašlý náhrobní kámen. Sestupuji dolů. údolí má melancholickou, snovou náladu. Jen se otáčím, a hledám. Ulalume - hrob ztracené Ulalume.

Stojím na břehu. Skáči do temného kamene - chladivého jako noc. V té chladné vodě - pod modrou oblohou zalitou sluncem, jež zbarvuje strmé lesy vůkol do temné zelené - cítím se šťasten. Nemyslím na umírající v Somálsku, Izraeli a Bosně, nemyslím na zničenou přírodu okolo, nemyslím na to, že slunce prosvítá ozónovou dírou.

Tahle vzpomínka odvála mé štěstí na ostrov Zante. Najednou se obloha potáhla mraky, z jezera se stal rybník, stromy jsou najednou nějaké jiné a už nejsem sám. Kolem je tisíce rekreatů. Prchám domů, abych neviděl, že voda je špinavá, stromy nemocné a polámané, tráva zdupaná a plná odpadků.

do reality černější,
než jezero, jež tě lákalo, a tvá
duše pohřbena je,
nevidí už krásu - na všem kaz jen
hledá a ... nalézá.

Proklet buď! Ty, jemuž nic

nezdá se vhod,

tvá to chyba - proč nejsi jako ostatní?

ROBOT

18.8.93

Věnováno K. Čapkovi

Vědecko-technická revoluce - samej computer, telefon, video, robot. Člověk ani neví, co ty slova znamenají - třeba takovej robot - to bude asi Anglicky - Hm, ve slovníku to není, podívám se latinskýho slovníku - taky nic. Ani z řečtiny to slovo nepochází. Tak se podívám ještě do Slovníku cizích slov...

VČERA A ZÍTRA

19.8.93

Včera a zítra

z pohledu času

jedno jsou,

však z pohledu tvého

k sobě jsou,

jako rub a líc

jedné mince.

Však když mincí platíš,

jedno jest,

je-li rubem navrch

nebo lícem

...II

19.8.93

Je to láska,

jako páska,

papírová,

nelepivá.

Dívka - tě obejmě,

kámoš - tě sejme,

na záchodě brečíš,

pivo rumem ředíš.

Ulice povídala,

že to byla

láska

jako páska,

papírová,

ale nelepivá.

...III

19.8.93

Žárlíš,

paříš,

zvracíš.

Bliješ,

děti biješ,

myješ.

žiješ?

Hniješ!

Žárlíš,

provaz stříháš,

žárlíš.

Do propasti padáš.

Copak za to stála?

NÁŘEK STARÉHO REVOLUCIONÁŘE

7.9.93

Ne, nestěžuji si!

Již jsem si zvykl...

Už vím, co je to porážka,

neúspěch a zklamání,

chápu, že jiní lidé jsou bohatí,

zdraví a úspěšní.

Dříve mě to mrzelo.

A já se pral a věřil,

že jednou si budou rovni všichni.

Však dnes je mi to jedno,

ten bordel kolem sebe vidím,

ale nevnímám - zvykl jsem si...

Co se stalo, že mou duši

zabila apatie?

MOZKOVÝ TRUS

2.7.1993

- Stokrát opakovaná lež se stává pravdou, kolikrát se musí opakovat pravda, aby se stala lží?
- Kdo se jednou spálil, bojí se ohně, koho jednou umyli, bojí se vody a koho jednou okradli, bojí se lidí.
- Kdo se jednou spálil, bojí se vody.

3.7.1993

- Desetikoruna je někdy desetinásobek koruny a jindy desetina stovky.

Z lidských úst padají

odporná smradlavá hovna,

pardon, chtěl jsem říci,

pravdivá a krásná slova.

8.7.1993

- Je jednodušší se utopit, než se učit plavat.

13.7.1993

- Tak a teď vím vše, řekl muž a oběsil se. Kdyby věděl vše, tak se zastřelí, protože by míň trpěl.

13.7.1993

- To je ale kočka - říkali o ní. Bohužel se k ní chovali jako k psovi.
- Na tvém místě bych se choval úplně stejně, řekl zajíc vlku, předtím, než ho sežral.

15.7.1993

- Lidé všech věků a národů vymysleli tolik různých apokryfů, moudrostí a citátů, že by nebylo obtížné některé z nich vydávat za své vlastní myšlenky. Člověk by ale nesměl být tak drzý, aby tvrdil, že právě on vymyslel "Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky", pokud se náhodou nejmenuje Homér.
- Cílem mého života je:

NASRAT MARILIN MONROE DO KRKU

- Možná, že kdybych odstranil ze svého mozku nánosy všech cizích myšlenek, které jsou do něj nepochybně zažrány jako prach do kůže, našel bych na dně vlastní názor, i když o tom silně pochybuji.
- Někomu připadá otázka, proč se lidé zabíjejí, naivní. MĚ NE!
- Nastoupil jsem do tramvaje, těše se, že si cestu ukrátím četbou zajímavé knihy. Bohužel jsem potkal známého. Proč bohužel? Nebyl to můj dobrý známý, a tak jsme si neměli o čem povídat. Přestože jsme oba měli s sebou knihu na čtení, na co jiného také kniha je, netroufli jsme si knihy číst, protože jsme to nepovažovali za zdvořilé vůči sobě. A tak jsme tam seděli a vzájemně si v duchu spílali, za to, že jsme se potkali a dokonce i za to, že vůbec existujeme.

16.7.1993

- To, co říkáš je pravda, ale lež zní lépe...
- Příště použij pro svou pravdu jiná slova.
- Jednoho dne zmizel dům, ve kterém již léta bydlím. Někdo ho ukradl...

25.7.1993

- Pořád slyším "Dary naší země". Jsou to ale opravdu dary? Ne, protože:

dar je něco, co dostaneme z lásky, a Země nám nic nedává! My si vše bereme sami, jinak řečeno - krademe. A žádná krádež nesmí zůstat nepotrestána...
- Rybář je člověk, který nenávidí ryby, a proto je loví.

16.8.1993

- Symbolem tohoto století je plynová maska - dokázali jsme otrávit i vzduch, který dýcháme.

9.9.1993

- Myslím, že Bůh neměl sedmý den odpočívat. Odpočívat měl už den šestý.

SÁM SI

červenec 94 - prosinec 96

Tuto sbírku jsem začal psát v počítači a díky tomu (respektive díky jednomu zákeřnému viru) mi z ní zbylo jenom několik fragmentů. A dodnes si myslím, že to je škoda. Několik věcí z ledna až dubna 94 je navždy ztraceno.

Psal jsem méně často, protože jsem psal také prózu (vlastně Totálního Exota, z něhož některé básně uvádím v poněkud rozšířené podobě), pár věcí vzniklo po pár pivech.

TAK PRAVIL

30.7.94

ó poklekněte, vy ubozí a nízcí tvorové,
přede mnou, v prachu se plazte,
přede mnou, před Bohem stvořitelem.

Jen se kolem sebe rozhlédněte,
nechte svůj zrak na lesy dopadnout,
skály, jezera, moře, na nic nezapomeňte,
a nechte své tělo v pokoře padnout.

Zvířatům do očí se dívejte,
a ladné pohyby jejich obdivujte,
k vonným květům čichejte,
celou přírodu pozorně pozorujte.

A sami se doma kajte,
co provedly jste s dílem mým,
však na jedno si vzpomeňte:
Co Já pouhých šest dnů tvořil,
vy již šest set let ničíte.

VEČER A RÁNO

Večer

Co? Zase si láhev podáváš?

No, jen si k ni čichni!

Co cítíš? Smrdí, že?

Jasně, smrdí lihem,

až je mi špatně!

Jo? Ale přesto piješ,

jak to vlastně chutná?

No, vlastně, vlastně to není dobrý

vždyť mě to nechutná, FUJ!

Nechutná? Ale piješ dál.

Hey, počkej, co to děláš?

Co to děláš za blbosti?

Co to plácáš za kraviny?

Proč se motáš?, Nechod' spát.

Chtěl jsi přece něco dělat.

Do divadla, kina jít,

s dívkou se projít...

Hm, no , já bleééé

Ráno

Moje hlava, žaludek, játra, ledviny.

No to je hrůza, včera jsem si zase

zkazil večer, takhle to dál nejde,

přestanu pít, a to hned,

budu mít víc peněz času ba i zdraví.

Tohle se mi chlapče líbí.

Večer

Co? Zase si láhev podáváš?

BAŽINA

31.7.94

I.

A jednoho krásného dne,
ze země se zvedneš,
podíváš se kolem sebe,
a studem se poblížeš.

Uvidíš jen trosky, nářek a žal.
Ti kdo měli tě rádi,
opovrhují tebou a nenávidí tě.

II.

V bahně po pás se brodíš,
v bažině bez konců,
v bažině vlastních problémů,
jež vlastní vinou tvou stvořeny,
a hráze, ty už zbořeny,
a nic nebrání dalším přívalům,
jež z výšky na tebe padají,
pokoje ti nedají,
a zapadáš hloub a hloub,
do bažiny na smetišti,
ohraničené panelovými zdmi
tvé lebky, jež praská,

ve švech nad pachem,

z mozku se linoucí.

VÁNOCE?

25.12.94

/ ryby zapijeme vínem / fragment /

Milióny povražděných kaprů,

a tisíce mrtvých stromů.

Brutální oslava narozenin

toho, jež láska zovou.

Krvavé svátky a krvavá víra,

vše ve jménu lidskosti, pokroku a práva.

V ten večer všichni v boha věří,

a ráno klidně dál paří.

Jednou za rok kapra jíme,

tradice je tradice,

potom svíčky zapálíme,

dárky si rozdělíme,

kdo nám dal ten nejdražší,

toho máme nejradši.

Vy se tu máte jak za časů Ježíše Krista,

pečené ryby zapijíte bílým vínem,

Kdo po tobě kamenem,

ty po něm chlebem,

na to radši zapomenem.

KDY □

9.3.95

Thanx to P.S. and POLAK

Když se válíš ve vaně,
vypadáš jak bohyně,
flašku rumu v rozkroku,
asi ti dám přes držku.

Ježka nelze učesat,
musíme ho vykuchat,
protože mu na hlavě,
rostou sloní hrábě.

SUICIDE I

26.3.95

Trošku risk a možná malé kouzlo,
nebo cizí úmysl?

Nicméně na zemi je to jedno,
jedno proč v kaluži ležíš,
vinou svou nebo cizí,
stejně tě všichni obejdou,
a co?

Stejně nechceš od nikoho pomoc,
bojíš se lidí,
jsou tak jiní, lepší než ty.

Baví se, smějí se,
běž mezi ně!

Ne nemá to cenu,
zase a znova jdeš,
a padáš na hubu,
do kaluže,
do které serou psi,
a lidi,
ptáci ráno zpívají,
a radují se ze života,
tak ať

asi maj důvod.

Já tedy (tady) ne!

A tak chodíš,
od člověka ke stromu,
a od zvířete k člověku,
a nevíš co je ti blíž,
a koho máš radši,
a komu víc rozumíš,
a koho nenávidíš,
a kdo je přítel,
a kdo ne,
a komu věřit,
a komu ne,
a proč žít,
a proč ne.

SUICIDE II

26.7.95

Nechte mě zemřít a řeknu vám díky,
to jen sebevrahové děkují,
těm, kdo je ve chvíli poslední
zachrání.

Nuda vládne, stokrát
slyšené a viděné
útočí na brány tvého já,
a ty nechceš vidět,
a ty nechceš slyšet,
a ty nechceš,
a oni tě nutí,
a oni tě nudí,
a odvaha chybí,
ke skoku ze skály,
a odvaha chybí,
a myšlena se vrací:
co když někdo,
tady dole na zemi,
má tě aspoň trochu rád,
co když někdo,
tady dole na zemi,
smrti tvé by litoval,

co když někdo při pohřbu,

hrob tvůj slzou smáčel by,

co když někdo ze žalu,

udělal to jako ty?

A ty jež jinému bys neublížil,

neublížíš ani sobě,

tvůj soucit k lidem je tak velký,

že než bys za cenu jejich utrpení

zničil to svoje,

radši trpíš a tím i za ně...

...

8.12.95

Mrtvoly zelené a hroby červené,
shnilé kříže, vybledlé kosti,
v zemi té smutné strany slz,
v údolí pohřbených nadějí,
ze země víra vyvěrá,
mezi černými stromy,
se sama do stínů schovává,
a země jež dosud nepoznaná,
pod doteky těmi ožívá a čeká,
až přijde ten, jehož sen
ji z nitra temna vyvolal,
vdechne život a barvy,
se zase rozjasní a nebe,
rozzáří lidé, pole osejí,
dobytek ustájí a pokoj
a mír a láska tam zavládne.
Ale tvůrce nejde a tak zem
vadne, vadne mezi slzami,
jež z nebe padají krvavé,
někdo nahoře do prstu se říz,
nebo pes do ucha ho kous,
či nosu, tam kde maso
nejměkčí, krysy rády

čumák zaboří.

Země rudne pod potopou,

k slzám krvavým i slané patří,

jež z očí padají, ze smutku

splozené a jen láska

může je zastavit,

ale láska, láska v zemi

chybí, pošlapána je a živoří,

jako vzácná bylina,

růžová a jindy hnědá,

pro každého však je jiná,

každý ji tam hledá,

ona se však nedá,

ukrývá se zarputile,

neopustí svoje skrýše,

v jeskyni si tiše dýše

hledáčům se směje,

a oni...

... oni jsou smutní a pláčí,

slzy krvavé i slzy slané,

proto V zemi smutné strany slz

slunce není nikdy dost

SUICIDE III

8.1.96

Je jednoduché zemřít,
tím jednodušší,
když v reinkarnaci věříš,
sebevražda je jednoduchá,
stačí jen odvahu sebrat,
kterou nemáš.

Podívej se kolem sebe,
spočítej lidi kteří tě rádi mají,
a lidi, kteří tě nenávidí,
Druhých je víc.
Prvních je pár,
na prstech jedné ruky je spočítáš.
Máš ale právo je zarmoutit?
Tím, že už nebude,
koho by měli rádi.

Sebevražda je jednoduchá,
ale já nemohu,
protože v životě mém,
nic nebylo jednoduché.

KDY SE NIKDO NEDÍVÁ

10.1.96

Když se nikdo nedívá,
propadám se do ticha.

Ostuda je veliká,
a mě se to netýká.

Kdo chce se mnou pít,
nesmí ve tmě blít.

Dokola, dokola
padají rudá kola.

A kdo očím uvěří,
světlu ráno nevěří,
slina z huby upadne,
realita se propadne,
v mraku černých stínů,
nezbavím se dreamů,
o kráse jež jsou,
odvětim jen hou hou.

Pod stolem a na zemi
po ránu nic nezdá se mi,
až ten sen zhořkne,
citrón někdo vymáčkne,
cigaretu típne,
ale mě NE !

POSLEDNÍ MOHYKÁN

1.2.96

Thanx to PSÍ VOJÁCI A MEAT HOUSE CHICAGO I.R.A.

Jsem poslední žijící Indián,
genocidu svého národa nevnímám,
díky ohnivé vodě nevnímám.

Moje sestra je ohnivá voda.
Sestro dík za přátelství.

Kdybych tě neměl,
byl bych mrtvej,
byl bych blázen,
pěstí na zem,
byl bych sražen.

Vybělené kosti předků,
osvětlují moji stezku.

SUICIDE IV

29.2.96

Krev z rány vytéká,
život z těla uniká,
krev z vodou se mísí,
a vědomí mizí.

život je nuda,
jsi-li nula,
úspěch tě nepotká,
každý pokus ztroskotá,
kvůli tvému chování,
a života chápání.

Na mostě se rozhlídneš,
před odrazem rozběhneš,
do výšky si skočíš,
a pak dlouho letíš.

úspěšní ti říkají,
na tobě to záleží,
pravdu možná mají,
co však ty, oni neví.
To, že tvoje chování,
už se nikdy nezmění.

...

Jaro 96

Fragmenty

Rukou krvavou se dotknu tvé.

Rukou, jíž jsem vyrval srdce své.

Za zrcadlo se schováme,

a přesto, že se neznáme,

pořád na sebe máváme.

Lomcuje, lomcuje,

vzteky, vzteky, vzteky,

až tě příště potkám,

možná že tě nepoznám.

Zpoza rohu vykukuje den,

pravítka na skříně,

má zvláštní sen.

Sní o vlčí krvi...

V RŮŽOVÉM LESE

druhá čtvrtina 96

V růžovém lese svítí modré světlo,

šíří se od něj sálavé teplo,

vyrostla tam houba omamná,

v mechu a kapradí výtrusy zasetá.

Kolem ní se cesta vine,

zelený vlk na ní hlady hyne.

Vše, co mi bylo řečeno,

je mi prostě na hovno,

v lese kostí,

třesu se zlostí,

meč svůj tasím,

do tebe ho vrazím,

tvoje smrt mě potěší,

jiné lidi vyděsí.

Všechno smysl má,

každý z nás ho hledá,

on se však nedá,

ve stínech se skrývá,

prchá do lesa kostí,

kde mě jasmín hostí,

houbou omamnou,

trávou zelenou,

v modrém světle,

a na mozek leze,
proč jsi tam,
a já jdu, nevím kam,
miluji tě k smrti,
tvé kosti buchar drtí,
mýdlo z nich a moučku,
vysypu na loučku,
ty děvko jedna nevěrná,
ty čubko jedna prodejná.

SHAMAN I PTICA

11.12.96

všem šamanům, přírodním národům a ...

Shaman i ptica

v dřevu,

i oblaka nad hlavou,

i zem pod sebjú

Shaman i ptica,

rýba!

Jajája haňáma juňamra ga ša lágazá

rí ja na za ganára.

Z výšky je zem

jako

úsměv bezzubé.

Zkameněla,

ztuhla, úsměv jí zmrz',

už neroztáhne,

rtý do úsměvu,

už ne.

Už neroztáhne rty

pro Shamana,

ani nohy.

Shaman,

v lese

houby zbírá.

Ptica

na obloze.

Jajája haňáma juňamra ga ša lágazá

rí ja na za ganára,

lávaha na panáka.

Ňet takoj d'evičky,

pro Shamana,

je jí škoda,

pro Shámána,

Shaman

a

ptica, ptíca, píča.

Zkameněla,

už neroztáhne,

rty,

už ne

pro Shamana

ani nohy.

Lávaha na panáka!

Laxní přístup (digitally remastered)

prosinec 92 - leden 94 / 97 / 99

To jsem jednou uklízel, a našel jsem několik básní, povídku a divadelní hru, které se nevešly do prvních dvou sbírek, ani nevím proč. Básně a hru nyní předkládám, většina v trošičku jiné podobě. Změny se týkají většinou vypuštění nebo přidání několika veršů, anebo určení definitivního znění. Dále je zde několik počeštěných textů Dabloušů, které původně tvořily samostatnou sbírku Laxní přístup.

Laxní přístup. Tak prý přistupuji k ping-pongu, ke kartám, k ženám, ke škole, zkrátka ke všemu. Ale i přesto je to nádherné slovní spojení. Nazval jsem tak následující texty Dabloušů, ve své anglické podobě většinou nezhudebněné, které jsou o něčem. A to něco je přeloženo do češtiny a trochu, ale ne moc upraveno. Data, uvedené u jednotlivých "básní" jsou data, kdy jsem text překládal zpět do češtiny. Mimo jiné je zde vidět, že i blbost řečená anglicky zní lépe...

Proč digitally remastered? Vše bylo více méně upraveno, přepsáno...

áčko

22.7.93 / červen 97

Můj známej - prej anarchista - jezdí

ráno a to tak, že každý den

do práce a platí daně, má peníze

a majetek - je to snad zlej sen?

Ne, vším co dělá, podporuje stát,

který nemá rád,

podporuje ho už tím, že žije,

podporuje ho tím, že zemře.

A jediný co může udělat,

ale co nikdy neudělá,

že uteče do lesa, bude bydlet na stromě,

nechá tady drogy, chlást a cigára,

všechny pokroky civilizace,

vrátí se do barbarství,

a začne konečně žít,

a přestane hnít,

a nebude mi pro smích

tak jako já jsem,

nejen sobě,

ale všem

Obludám

srpen 93 / červen 97

Chce se mi spát,

však ze snů,

strach mám.

Jsou to

krásné sny,

tak krásné,

že já nejraději,

bych neprocít již,

a snil a snil

Však žít chci.

Co tedy dělat mám,

když s radostí umírám?

Napoleone... / Hurrá

9.9.93 / červen 97

Napoleone, ty starý zvone,
jemuž stačí říci zvoň,
a ty zvoníš - zvoníš na zvon,
jež v mém srdci umístil on,
mého srdce šampión -

Přijeli k nám hosti,
ze země javorových listí,
a chtějí naše kosti.

Proč

? / červen 97

Oh, řekni proč

jsi tak smutná?

Vždyť Země ještě stojí

na hřbetě čtyř velkých slonů.

Slona můžeš vidět v ZOO.

Tak velké zvíře,

a tak malá klec,

říkáš,

tak proto jsi tak smutná.

Ale řekni,

PROČ?

Ta velká zvířata,

na jejichž hřbetech je nesen

celý náš svět,

jsou uvězněna v tak malých klecích?

No tak, řekni proč?

Hej

18.1.94 / červen 97

Hej Nedory,
Kiliáne Nedory,
vlastně
Warholo,
Andy Warholo,
ty roboto,
umělohmotnej génie,
Leonardo střevíčků.

Už seš mrtvej, co?
Rozjíždíš další akce
na tom svém obláčku,
a každý anděl je patnáct minut
slavnej - to víš, v nebi je už budoucnost,
a co teprv v pekle.

Zase se setkáváš
ze samejma slavnejma lidma,
za 25 000\$ je portrétuješ,
a obrazy mé tříleté dcerky,
jako by těm tvým
z oka vypadly,
ale nic ve zlým,

to byl vtip,

já stejně nemám dcerku.

Jó, a ještě něco, pozdravuj

ode mne všechny ty slavný, mocný a bohatý,

původně sem chtěl pozdravit ty druhý,

nemocný, neúspěšný a chudý,

ale s těma se ty nesetkáš,

a mé pozdravy stejně nepředáš,

adresáti v nebi nejsou, úpí pekla

Jeskyně

listopad 96

Jeskyně

Vidím jeskyni

v které krvavé slzy dolů padají

Hledal jsem skryté místo.

Ale našel jsem jeskyni.

Prokletý je den

kdy jsem do ní vstoupil

Věci, které neměly by už být

jsem viděl

Zapomenuté démony zkázy

vypovězené z pekla

pro hříchy nepředstavitelné

Nikdo by mi nevěřil

Padlé anděle

černá křídla, černá smrt

kamenná růže pod ledem

umírající nevěsta, ztracený ráj

kamenné město

ten zvuk mě deprimuje

řekla

ve stínu katedrály

stáli jsme hodiny a hodiny

a čekali na padajícího ďábla

KREV

listopad 96

proti rasismu

Vem nůž a řízni se

podívej se na svou krev

Vem nůž a řízni negra

podívej se na jeho krev

Porovnej je

Jsou stejný.

Půlnoční autobus

říjen 97

Vracím se domů

půlnočním autobusem

a každá dívka

se na mne dívá

ale co mám dělat?

Mohu se na ni usmát.

Ale když vystoupím

nikdo nejde se mnou

Když se to stalo poprvé

nikoho to nezajímalo

Když se to stalo podruhé

nikoho to nezajímalo

Když se to stalo potřetí

nikoho to nezajímalo

A stává se to pořád

Myslím, že za chvíli se o to

bude zajímat hrobník.

Přestaň myslet čurákem!

Říjen 97

Záleží na hlavě a co uvnitř ní je!

Nebudeš se přece věšet,

jenom protože, jsi slyšel,

že tvá holka není pěkná.

To vám přece nezabrání,

života si užívat.

Záleží to na hlavě

a co uvnitř ní je.

Co se skrývá za tou tváří?

Holka pěkná jako tráva,

bývá blbá jako kráva.

Že záleží na těle,

tomu dneska nevěř,

život sám bez dívky,

není zrovna nejlepší,

ale pořád lepší,

žádnou nežli blbou.

Píseň o ničem

27.11.97

Jsem vždy tak sám,
když vracím se domů.

A jediné, na co myslím
celý život nejraději
... ostrý nůž.

Lidé jsou divní
a jsi-li divnější
tak jsi sám
ale já vím
že v tomhle směru
jsem nejlepší

Hey, Jimmy Morrison
dej mi důvod
být jiný
a já ti dám
odvahu na to
abys byl sám

Každý večer
když domů jdu

ožralý až na kost

hledám dívku

bez drog

mladší než já

hezčí než já

NENÍ

iji ve špatném století

Viděl jsem příliš mnoho nenávisti

a nemohu čekat na padlého anděla

a v mých očích

HOŘÍCÍ PLAMENY

v mých očích

Jedinou věc, kterou vidím ve svém pokoji, jsou prázdné zdi.

27.11.97

Tvá tvář nebo tělo
není moc důležitá
Důležitější je tvá existence
a tvá duše.

Hledám někoho
s duší podobnou mé.
Nejsem hlupák z diskoték
abych se díval jen na kozy
blond vlasy a dlouhý nohy.

Já hledám tebe
tebe, která rozumí
mým nejskrytějším obavám
mým krvavým slzám
někoho, kdo mě pohladí
až to budu potřebovat
někoho, o koho se mohu opřít.

Ale nikdo se mě ještě neptá,
jak se cítím,
a nikdo po mně nechce,
abych jí pomohl s jejími problémy.

Lovkyně

1.12.97

Ona je lovkyně, lovkyně,
lovící dívka.

Loví, loví, loví chlapy.

Loví chlapy na jeden den,
loví chlapy na jednu noc,
loví chlapy na jeden tanec,
loví chlapy pro jeden doprovod,
loví chlapy kvůli jednomu polibku,
loví chlapy jen tak ze zábavy,
loví chlapy jako blázen,
loví chlapy a je na tom snad něco špatného?

Zjistil jsem, že jsem obět',
v její hře, prostě další obět'
ale příliš pozdě,
jenom další obět', v její hře,
prostě další obět',
už je příliš pozdě,
jenom další obět', v téhle hře,
prostě další obět'.

Už je pozdě!

Ona mě vysála jako citrón!

Ona mi pořezala kůži!

Ona mi zničila sny!

Ona zhřešila i za mě!

Ona zabila vše dobré ve mě!

Ona má srdce z kamene!

Viděl jsem ji v klubu,

a zmrazen jejím pohledem

nemohl jsem se pohnout.

Věřil jsem jejímu úsměvu,

a pro její krásné oči,

zemřel bych klidně.

Ale když jsem ji potkal příště,

tvářila se jako by nevěděla,

kdo jsem a proč tam jsem.

Svěřil jsem se příteli,

ale on měl stejné zkušenosti,

a bohužel je nás víc.

Sabotáž

1.12.97

Když tvůj oblíbený klub
prohraje místo aby vyhrál,
když tvá dívka,
zdrhne s tvým kámošem,
když šukáš krávy,
místo dívek v řadách,
když tě rodiče proklejí,
místo aby tě milovali,
tak jediné vysvětlení je,
že je to sabotáž.

Když se řítí tvé sny,
když pácháš hříchy,
nebo když tvá zmrzlina,
zašpiní tvé oblečení,
když jsi smutný,
protože tvůj pes je mrtví,
když se ti přátelé smějí,
a nepřátelé tě zabíjejí,
tak jim řekni, že je to jen
sabotáž.

Láska?

1.12.97

Opustila tě,
a nechala ti
oči pro pláč,
tělo, aby umřelo,
srdce, aby krvácelo,
kosti, aby shnily,
prostě, nic.

Jsem paměť bez vzpomínek.

Jsem biftek bez brusinek.

Jsem prázdný sud.

Jsem hovno beze smradu.

Hniju od mozku,

létám jako letadlo,

nad anděli, nad mraky.

Každý den potkáš zástupy

lidí, kteří vypadají jako já.

Podivná barva v očích,

Myšlenka na vzpouru.

Viděli jsme dno bídy,

a rozřešili všechna tajemství,

máme lék pro tento svět,

ale řekneme pouze toto:

láska, věříme lásce.

A jsme na to dost silní.

Cenzura? Ne, děkuji!

3.12.97

Já nechci cenzuru!

Zastavte zákazy psaní *hovno*

Mohu číst, co já chci!

Mohu si psát, co já chci!

Mohu poslouchat, co chci!

Mohu nadávat, komu chci!

Mohu nadávat, jak chci!

Já nechci cenzuru!

Zastavte zákazy psaní *hovno*

Nikdo, ani vláda

mi neporučí,

co budu číst,

co budu psát,

na co se budu dívat,

a co budu poslouchat!

Hovno, kunda, kozy,

ty slova sem si vybral.

Zkurvenej čurák,

rozkopanej čumák,

chodící mrtvola,

je snad horší,

než zelený peklo?

Drž hubu ty zkurvenej čuráku!

Říkám to pořád, cenzura

je špatná,

myšlenkám nezabrání,

jenom je udělá zajímavější.

Zakázaný ovoce nejlíp chutná.

Píseň, kterou nechceš slyšet

3.12.97

Nikdo nemá šanci
udělat, co dokáži já.

V centru Brna,
Grind hotel
všechno museli umýt
když jsem se tam ožral.

Dělej co chceš,
ale stejně,
mně se nevyrovnáš.
Jediný, co můžeš dělat,
s otevřenou pusou na mě koukat,
padnout na prdel
nebo brečet v písku?

Kterej chuj
se snaží mě napodobit?
Nikdo prostě není lepší,
než já.
Nikdo prostě není horší,
než já.
Ale nikdo nemá právo

se se mnou porovnávat.

Víc násilí než lásky

3.12.97

Násilí už mi přerůstá přes hlavu
a vůbec nechápu proč.

Jsem z toho smutný
a dohání mě k šílenství,
když dívám se na svět
tak zlý, tak špatný.

Bohužel neznám lék
pro umírající svět,
ale jediná věc,
kterou mohu udělat
skládám písně jako tuto
tak to někdo pochopte.

Polámaný svět,
už je mimo záruku,
nemůžem ho vrátit,
ale musíme v něm žít,
teď a tady,
den za dnem,
noc za nocí.

Jsme šťastní každé ráno,
že přežijeme přejítí ulice.

Ještě mě neznásilnili,
a ani mě nezabil,

šílenec prchající z blázince,

a radiace je ještě slabá.

Vím, jsou zde i příjemnější věci,

ale nezavírejte oči před tím,

co jsem vám řekl.

Tak tohle je další píseň o lásce

8.12.97

Byl jednou jeden osamělý mladík,

který pěknou dívku hledal,

měl depresi, že nemůže ji najít,

tak pořád se jen opíjel.

Byla jednou jedna dívka,

a viděla jak odvázejí ožralce,

na záchytku, a ráno tam

čekala, ale on jí utekl.

Koupil si erotické časopisy,

a snil o ženách,

které viděl ve filmech,

ale brzo ho to znudilo,

už znal lásku bez sexu,

a taky sex bez lásky,

a nějak nemohl tu opravdovou najít.

Když zaslechl ten hlas,

už na zázraky nevěřil,

a svět už málem opustil,

Co se ti stalo,

proč už nemáš vlasy,

obarvi si je a vůbec,

přestaň pít a já ti ukáži

příjemnější věci v chrámu lásky,

kam spolu půjdeme a každému to řekneme.

Byl v sedmém nebi,

užíval si vlastní ráj,

prostě byli šťastní.

Byl to člověk, jenž zdárně

problém vyřešil, jejich láska,

to byl zázrak, ale jenom do chvíle,

když nepřišla na rande.

A nikde ji nemohl najít,

vůbec netušil, co se vlastně děje,

den, dva, týden, vůbec nespál.

Pak šel jednou z hospody,

a v parku ji potkal, ne samotnou,

a život se změnil v peklo

a byl smutný, a byl sám,

byl blázen, protože na vše dobré zapomněl,

když uviděl most.

ZKURVENEJ IVOT

VECHNO JE NA HOVNO

UTÍKEJ

UTÍKEJ

UTÍKEJ

SKOČ

LEŤ

ZEMŘI

Policie

9.12.97

Když ukradneš jedno pivo,
všichni řvou - chyt'te zloděje,
policajt tě chytne,
zmlátí tě a léčí si tak
svoje frustrace.

A v té stejné chvíli,
někdo ukradl milión,
a nic se neděje.

Ať platí všem stejnej metr!
Jednoho vraha čeká oprátka,
a jiného zase amnestie,
je díky tomu, že jeho matka,
se zná s prezidentem.

Tak mě napadá,
kde je spravedlnost, rovnost?

Ať platí všem stejnej metr!

DVĚ VDOVY aneb

?97

Díky V.Havel, W.Shakespeare, E.Rotterdamský atd.

I. dějství

1. herec *Přichází na scénu s kulisou stromu.*

Dobrý den,

vážení přátelé. Vítám vás na inscenaci Shakespearova dramatu Dvě vdovy. Bohužel vám musím oznámit, že nám onemocněli někteří herci, rekvizitář, ředitel a uklízečka. Proto nemůžeme slibovanou tragédii předvést. Přijměte prosím, jako náhradu, koláž The Best of W.S.

odchází

2. herec *Přichází s kbelíkem*

Podle rekvizit jste patrně poznali, o co jde.

začne recitovat

To be, or not to be - that is the question: -

whether'this nabler in the mind to suffer

zarazí se

Pardon,

střely a šípy rozkacené sudby,

či proti moři běd se chopit zbraně

a skoncovat je povstáním, ne vzpourou

váhá

Víc nic!

ne

spát, vlastně zemřít.

Pomalů přechází tam, kde normálně stojí nápovědní budka, která tam samozřejmě není.

Ano,

zemřít - spát - nic víc

a znát

a vědět

Sakra, i ta stará Horáčková je nemocná.

To je divadlo? Bez nápovědy?

odejde

1. herec Přichází

Omluvte prosím...

Na scénu vtrhnou 3. a 4. herec, sednou si na zem

3. herec No?

4. herec Jsi rád, že jsem přišla?

3. herec To víš.

4. herec Tak proč mi neřekneš něco něžného?

3. herec Víš, že nemám v těchto věcech fantazii.

4. herec Kdo skutečně miluje, ten si vždycky najde způsob, jak to vyjádřit.

3. herec Líbíš se mi.

4. herec Není to trochu málo?

3. herec Mám tě rád.

4. herec Jenom?

3. herec Nezlob se broučku, ale já skutečně neumím užívat velká slova! To přece neznamená, že nic necítím.

4. herec Kdybys něco velkého cítil, žádná slova by se ti nezdála velká.

1. herec Stop, co to pro boha hrajete?

4. herec Vždyť se můžeme rozejít, stačí říct.

1. herec Tohle asi není Romeo a Julie, nebo ano?

3. herec Zase začínáš?

1. herec A není to Romeo a Julie, zastavte, mlčte.

3. herec To je ztížená možnost soustředění.

1. herec Ano, to je, když místo Romea a Julie tady plácáte nějaký kraviny.

4. herec Pardon, to je hra *Ztížená možnost soustředění* od Václava Havla.

1. herec Od **toho** Havla?

3. herec Jo, od něj.

1. herec *Omlouvá se, dívá se nahoru*

Pardon, pane prezidente, já to tak nemyslel.

Hlas z hora

To sou paradoxy, co?

chvíle ticha

1. herec Tak hrajte už toho Romea a Julii...

odchází, 3. a 4. herec sedí na zemi, mlčí, po chvíli zase přichází 1. herec

1. herec Co to děláte, proč nehrajete, na co zase čekáte?

3. herec Na Godota.

1. herec Na Godota? Kdo to je?

4. herec Nevíme.

1. herec Tak vy čekáte, a nevíte na koho?

3. herec To už je dneska normální, ne?

1. herec Já se z vás zblázním. Vy mi to snad děláte naschvál. Vypadněte, prosím vás, a někde v koutku se styďte, jak jste to zas zpackali.

3. a 4. herec odchází, a přichází 2. herec

1. herec Prosím vás, řekněte nějaký pěkný Shakespearův citát, ať to do té přestávky nějak vydržíme.

2. herec Kdyby se někdo pokusil strhnouti masky hercům, vystupujícím na jevišti, a ukázat divákům jejich skutečný a přirozený vzhled, zdaž by tím nezkazil celou hru a nezasloužil by si, aby jej všichni jako šílence vyprovodili z divadla kamením?

1. herec Zajímalo by mě, proč si vybral právě tohle?

2. herec Tak by totiž ukázal náhle nový a docela jiný obraz.

1. herec Moment, jste si jistý, že to řekl Shakespeare?

2. herec Ne, to řekl Orgasmus.

1. herec Snad Erasmus Rottrdamský, ne? Mlčte už, proč říkáte něco, o čem víte, že to neřekl Shakespeare. Vždyť jsem jasně řekl, řekněte Shakespearův citát. No, už vidím zítra ty kritiky, no hrůza. Ale za to můžete vy.

ukazuje do publika

No co se divíte, kdybyste tady nebyli,

2. herec skočí mu do řeči

Jste špatný filosof, když náhody a nehody vás tak skličují.

1. herec Teď ste nějaký chytrý. To jste přečetl nebo vymyslel?

2. herec Pardón, to řekl Shakespeare.

1. herec Tak, a teď už toho mám právě dost. Je nejvyšší čas na přestávku. Během ní se rozhodneme, co vám zahrajeme.

II. dějství

Opona jde nahoru, přicházejí kulisáci, odnášejí kulisy, Hudba utichá, světlo jedno po druhém zhasíná, opona padá. Ticho je jen občas přerušeno nesmělým pokusem o potlesk...

Moc ledu

1997 - 1998

Když ne, tak ne

27.1.97

S.

I.

Na světě jsou jenom jedny oči

a já v nich teď plavu

kvůli nim bych položil

na špalek i hlavu.

Oběť je to zbytečná,

ta holka je netečná.

Známe se tak dlouho

a nevíme o sobě nic

raději bych chvíli znal

a věděl toho víc.

Ve městě jsou jenom jedny oči

a já v nich teď plavu

pořád je to ale lepší

nežli pojit z hladu.

Ve městě jsou jenom jedny oči

plavu já v nich čím dál víc

nejsou asi vůbec pro mě

plavu já v nich - čím dál nic...

Ve městě jsou jenom jedny oči

a já v nich teď plavu

Vím, že patří tobě

ty se ale ztrácíš v davu.

Vidíme se jen když chceme

a když ne tak ne

Vážně to však nelze brát

musíme se tomu smát

Vím, že jsme si souzeni

a když ne, tak ne.

II.

Vážně nelze brát, že

Vášeň nelze hrát.

V lese na pasece

4.2.97

V lese na pasece

je těžké si vzpomenout,

co se vlastně stalo.

Co bylo dříve

před mého slunce vyjitím

Ve dřevě, hlíně a listí

ty vzpomínky dlí.

Měsíční světlo

je probouzí,

světem chodí,

do spících mozků

se zahledí,

vzpomínka ožívá

v sen vtělená.

Nikdo ...

19.6.97

Nikdo už mne nepřebalí

když se v noci počůrám

možná je to tím,

že jsem na to starý

Ano, jsem starý

Roky jdou pochodem husím,

vím, že jednou umřít musím.

Smrt přesto si hnuším,

že se na ni těším.

Kdybych neměl žízeň,

řekl bych, že píši báseň

já jsem ale pil,

cítím se jak debil,

tenhle text je věnován

Egonu Bondymu, který je marxista,

stejně jako Che Guevara,

o němž jsem slyšel krásnou píseň

a četl jeho báseň,

věnoval ji Fidelovi,

tomu co na Kubě vládne,

svět před něj na kolena padne

dnes už stěží,

on však věří,

že lidé se ho bojí.

Nikdo už mne nepřebalí,

ta myšlenka mne bolí,

když se v noci počůrám,

anebo se podělám.

Ve městě jsem viděl

slovník anglických rýmů.

Koupím si ho, a stanu se

velkým slavným básníkem,

a nebo ne, a stanu se

velkým alkoholikem,

a budu chtít jenom

cé há el a es té

á-né-bó

chlast

chlast

však předám slovo svému vzoru

by vyjádřil co i já

cítím, myslím, tedy jsem

jsem medvědem

Život nemám rád žiju jen proto že musím

Jdou roky pochodem husím

sil ubývá poznání přibývá

Poznání že patřím do prasečího chlíva

Egon Bondy

Anděl

14.10.97

Čekám,

až na mě z nebe,

mařka spadne,

jako sníh,

na mě klesne,

bílá a studená,

bílá a krásná,

na mě,

jako anděl

s křídélky,

padne na mě,

mařka z nebe,

spadne na mě,

čekám,

co se stane,

až vedle mě si,

sama sedne,

nevím co si,

kráska dá,

s křídélkama,

na mě sedne,

z nebe ona

na mě spadne

láska moje
z nebe spadne
kráska moje
na zemi ji nenajdu
nechodí tu
po tom městě
není vůbec
z planety
jedině, kde
poznat smím ji
až z nebe
snese se
vedle mě si
složí nohy
černou mini
naruby
botičky má
jako anděl
a vlasy zelený
hlavně že je
z nebe v mini
sukni černý naruby
punčochy jsou
s podvazkama
tenhle anděl
je jak já

divná je to představa

že je anděl do naha

ale černá mini

kraječky a volánky

těsný tričko

halenky

Hm, tak to asi není anděl

to je asi pěkná

hm, pěkná

sexy ale kurva

Ale já stejně

čekám

až na mě z nebe

anděl spadne

kráska moje

v černý mini

a bílýma

punčoškama

a kdo vůbec

na to přišel

že je anděl ženská

ale já stejně čekám

až na mě

anděl z nebe

.

.
.
ženská spadne

Bílej anděl

v černý mini

asi je můj fetiš

zavřu oči

pořád vidím

jednu holku

anděla

spát mi nedá

pořád myslím

je to pěkná potvora

neberte to

ale lidi

takhle přímo, doslova

ale stejně

vidím anděla

la, la, la, la, la, la, la,

Hm

Prázdná sláma

26.11.97

Nic! Toť vše, co jest!

Už zbývá jen

zavřít oči

a ukončit sen.

Pořád stejné nápady

hledání dívky, jež není,

dnes už jsou to jen odpady:

sebevražda, zrcadlo, snění.

Proč mi něco nového,

ať už nápad nebo snění,

doušek čaje vonného,

nepřinese života dění.

Jen obehnaná klišé.

Vždyť i tahle báseň

je mlácením prázdné slámy

opakuji se a bázeň,

ta mne jímá, že hlava prázdná

na krku se houpá.

Ach múzo, buď mě líbej,

nebo řekni, ať snahy zanechám,
nad mou osobou znuděně nezívej.

Já ti též nenadávám.

Pálení čarodějnic

26.11.97

V divadle

herečka se svlékla,
na svíčku si sedla,
na hořící,
a hranice vzplála,
a ona tam stála,
nahá a hořící,
čarodějnice křičící!

Hranice jejího těla,

roští její mysli,
oheň jejího citu.

Ale cizí lidé,

zlí lidé,

nemají rádi jiné,

rozdýchali cit,

jiskra z mysli,

skočila do těla,

prý že žena,

nemá duši,

prý že žena,

není člověk,

prý že žena.

Ale ona cítí,
tuší závist,
a pak uhořela,
a herečka se oblékla,
uklonila, děkovala,
diváci tleskali,
taxíky troubily,
čarodějnice hořela,
z popela povstane,
z kostela odejde,
vezme si svícen,
půjde daleko,
jinam,
kde může být.

Třeba andělem,
nebo děvkou,
někým, koho lze milovat,
někým, komu nelze ublížit.

Až na svícnu
zůstane poslední
svíčka,
půjde do divadla,
ať už anděl, nebo děvka,
herečce dá svíčku,

pak se obě políbí,

a bude to

jako v zrcadle.

Moc ledu

25.12.97, 29.1.98, 3.2.98, 18.5.98

Sisters Of Mercy a další

Mé srdce již nechce být samo

tak šel jsem ke zpovědi

A farář omdlel.

A já dodnes nevím proč.

Ale potom, mé srdce

začlo bít

a zase; nevím proč.

Ne, nejsem,

prostě se rozplynu,

když se na mě nedíváš.

Ty! Má milosrdná sestro -

něco mezi kurvou a jeptiškou.

Jste dvě -

a máte křídla -

létáte nad mořem,

v předsíni a v chodbě,

kde propadá se podlaha.

Stačí otevřít dveře,

a všechna voda

vyleje se.

A utopí všechny ty krysy,

jež lidé se zovou,

vyplaví i slunce,

co máme nad hlavou.

POTOPA

A všude je voda,

všude je moře,

podlaha se hýbá,

a žába kuňká.

Rozplynu se,

protože Vy, i když máte křídla,

tak mě nezachráníte,

nepomůžete mi,

necháte mě - shořet?

Jak se to stane?

Víte aspoň to?

Nebo jenom létáte,

čekáte, až se rozplynu?

Jaký je mezi tím rozdíl?

Mezi smrtí a zmizením?

A kdo vlastně jsi?

Všude je voda,
pod hýbající se podlahou,
je potopa.

Na světě je už jen voda

Pak přišla zima,
moře se krami potáhlo,
a shora se ozvalo:

Moc ledu

Led má zvláštní moc,
moc kouzelnou,
osvětlit noc,
a oslepit člověka.

Uvěznit rybu,
zachránit ptáka,
nebo ho zabít.

Ale on se nezkazí,
počká, zmrzlý,
na svou příležitost,
na šanci někoho nakrmit.

Slepý ho však nenahmatá

zemře hlady.

Přidá se do gigantické ledničky,

vedle ptáka,

vedle ryby.

A pak přišli medvědi...

Co je ROK v životě lidském? Pár dnů, jež po sobě jdou odnikud nikam, vyplněny událostmi, jež nahodile se dějí, jež řádu nemají, a do víru sebe sama lidské osudy vtahují. Ty se míchají a za následek mají, že lidé se rodí a umírají a znovu rodí...

1993 - 2001

Tato sbírka obsahuje *Jaro*, uvedené ve sbírce *La Do Thail*, v poněkud pozměněné podobě. Obsahuje ale samozřejmě ještě *Léto*, *Podzim*, *Zima* - dohromady tvoří cyklus *Rok*.

Jednotlivé části byly napsány v příslušném ročním období během několika málo dnů, maximálně měsíce. Přestože jednotlivé oddíly jsou psány spontánně, bez jednotící myšlenky, tato v nich je - je dokonce i v celém cyklu. Myšlenka o tom, že tato civilizace je u konce ne technicky, ale hlavně společensky. A jediné, co nám zbývá, je příroda ... a umění.

Jaro Oslavuje jaro. Byla napsána těsně před mou maturitou. Je v podstatě o přetvářce, pokrytectví a toleranci.

Léto V době, kdy byla tato část psána postihly Severní a poté i Jižní Moravu záplavy, větší než Stoletá voda. Ostrava, Olomouc, Uherské Hradiště a další města byla pod vodou. To není básnické nadsázka. Škody se počítaly na miliardy, lidské oběti na desítky - konečný účet byl 51.

Podzim Popravdě řečeno napsaná hlavně proto, že bylo potřeba dokončit sbírku. Ale pocit zániku je nejsilnější - teroristi shodili dvě letadla na Manhattan, USA válčí s Afghánistánem, huby plné ideálů, a ve skutečnosti jde o ropu a peníze... útěchu člověk hledá ... třeba v hudbě, deset let neslyšené, a o to silněji působící...

Zima Co dodat? Je zima, venku mrzne, zamrzá voda i lidská srdce. Navíc hrozí zánik světa, zhroucení civilizace. A hroutí se i mezilidské vztahy... Ale slunce prý ještě někdy vyjde...

**JE JARO, CO ZNAMENÁ MÁJ, KVĚTINY A JINÉ
BLBOSTI, BEZ KTERÝCH SE LIDÉ SICE OBEJDOU, ALE
KTERÉ DĚLAJÍ ŽIVOT LEPŠÍ A KRÁSNĚJŠÍ JSOU TO TY
STEJNÉ VĚCI, KTERÉ KDYSI Z OPICE UDĚLALI
ČLOVĚKA. ŘÍKÁ SE SICE, ŽE TO BYLA PRÁCE, ALE TO
JE NESMYSL, PROTOŽE ZVÍŘATA TAKÉ PRACUJÍ
A JSOU POŘÁD ZVÍŘATY...**

24.4.93 - 23.5.93

I.

Některé věci jsou tak prosté
jednoduché a přitom krásné

Žlutá narcisa na zelené louce

Rudá růže v zahradě

Melodická píseň nebo pěkná holka

Voda v porcelánovém hrnku

Zkus

se napít vody z hrnku

projít se po rozkvetlé louce

podívat se na pěknou holku

II.

Magická noc - čarodějnice

na koštěti - růže ve váze

vadne

Nebo to byla

lilie?

Nebo mečík?

Narcisa?

Nevím. V květinách se nevyznám

Vím jen

že jsou

nádherné

III.

Byl první máj

Lásky čas.

Všichni pokrytci vyjdou do ulic

ústa plná Máchy

obdivují jarní přírodu

líbí se jim květiny

a tak je trhají

domů do vázy

kde zapomenuty usychají

Příští den se lidé probudí

že včera chtěli být jiní, lepší

už neví, protože

už není První Máj

už není lásky čas

Proč je Láska výsadou jednoho dne?

IV.

Ano, stvořil nás Bůh!

Ano ale proč?

Přece nechtěl, abychom se celý život

k němu modlili

pořád postili

a ze života nic neměli

Co když nás stvořil proto,

abychom si užívali?

V.

Včera jsem se díval na TV

Viděl jsem válečný film

Jedna loď vybuchla

Druhá se potopila

Hořící silueta domu

Bylo to hrozné

bylo to krásné

Nějací lidé stříleli proti sobě

z děla a trefili strom

a on spadl a umřel

Bylo mi ho líto

VI.

Ptáci útočí

lidi utíkaj

Ptáci útočí

lidi do klecí se zavíraj'

Ptáci útočí

holka má v kleci papouška

Ptáci útočí

Už vím, co znamená

KLEC V KLECI

VII.

Včera jsem viděl

strom

Zlatou lípu mezi poli

potůček tam bublá

a skřivánek zpívá

Do toho romantického místa

jsem zavedl svou dívku

Pořád mi něco říkala

a svým hlasem

vyplašila zvěř

Pošlapala květiny

Potůček zkalila

Usmála se a řekla

že má přírodu

ráda

Pak řekla

Mám tě ráda

Raději jsem utekl

VIII.

Hodiny

Lampa se nudí a jednou

za sto let, vždy ráno

řve kyvadlo hlady

a kolo kolo mlýnský

v náhonu Babiččina údolí

Egon Bondy píše v tichu své pracovny

svá díla, jež ty měšťáku

pochopit odmítáš
bez čtení, jen proto
protože víš, že je marxista
proto ho odmítáš

IX.

Socha Pala Athény

Z bílého mramoru

Na černém sametu

tiše stojí

a dívá se

dívá se na rudou růži

ve skleněné váze

a dny jdou

Někdo donesl poupě

a růže rozkvetla

a růže uschla

a váze osiřela

Athéna se dívá

a dny jdou

Váza spadla a rozbila se

Zloděj zabil domácího pána

Jeho krev potřísnila sochu

Athéna pokrčila rameny

A dál se dívá

Athéna se dívá

Zasypala ji hlína

Někdo ji vykopal

Někomu ji prodal

Dnes je v muzeu

Lidi na ni čumí

je vzácnou památkou své doby

A ona se na ně dívá

Už stovky let se na něco dívá

a kdo ví

Jak ještě dlouho?

**JE LÉTO, ČAS PRÁZDNIN, KOUPÁNÍ, MALIN
A SLUNCE. CO VŠAK DĚLAT, KDYŽ UŽ TÝDEN PRŠÍ
BEZ PŘESTÁNÍ? TO NEBE PLÁČE NAD NAŠÍ
CIVILIZACÍ - TO NEBE SE OTEVŘELO, POTOPA
NASTÁVÁ, VŠAK NOE, SCHOVÁN V BIBLI,
NEVYPLOUVÁ A NEVYPLOUVÁ...**

6.7.97. - 13.7.97

Věnováno obětem katastrofálních povodní v létě 97.

I.

Slzy padají

po vlasech stékají,

jak vodopád v džungli.

Do moře spěchají...

Vodopád v džungli

nahé domorodky se opalují

nahé domorodé ženy

S dlouhými černými vlasy

když tygr zadávil jejich děti

plakaly

Ty slzy

jsou již v moři

slzy jsou slané,

však moře slanější...

II.

Vítr rozehnal mraky
slunce svítí
eskymáci na lov vyráží

Všude je sníh a led
blýská se, třpytí se
dech zamrzá v hrdle

III.

Děti Boha
kulečnick hrály
ten měl zelenou kouli
ta zase modrou kouli
a onen měl Zeměkouli

Prohrál

VI.

Všechno je zelené
zelené listy, zelené stromy
zelené stonky, zelené domy
zelené třešně
Vše je zelené, vše je zelené,

už i nebe zelená.

I můj salám ke svačině

zezelenal.

Tak vzal jsem nůž

řízl jsem se do prstu

a zelená krev netekla

tekla červená

V.

Lední medvěd, tygr, bouře

na člověka číhá

nebezpečí tisíce

když loď vypluje na moře

na dlouhé měsíce

na konec světa dopluje

a spadne z okraje světa

tam, kde je jen prázdnota.

A přeci pokrok kráčí dál,

nikdo by to ani nečekal.

Už víme, že svět kulatý je

zabili jsme tygra i medvěda

jen ta bouře odvěká

pořád léká člověka.

Až ovládneme nebesa

poručíme počasí
tak bude konec naším dnům
propadneme snům
že lepší jsme než příroda
povýšíme se nad Boha
věčně budem snít
nebude již cíle
nebude co překonat,
bázeň již nic nevzbudí

Co to bude za lidi?

VI.

Zatopená města
z prvního patra
lze skákat šipky do vody
koupaliště - věc zbytečná

Pak nastoupí vedra
bažina ta městská
vysychá - ulice plná bláta
tisíce zárodků chorob
zplodí a do větru pustí
morová nákaza vyhubí lidstvo

VII.

A přesto v lese
na pasece nebo louce
u rybníka je tak krásně
slunce svítí
kvete kvítí
a já proto píší básně
ale jen chvíli
než cizí síly
způsobí mi nové strážně
Přes veškerou hrůzu
dál vzývám múzu
by líbala mě a já psal básně

VIII.

Léto - toť období bez názoru.

Horko, že člověku to nemyslí.

Tahle báseň je už u konce

pro větší slávu tohoto slunce.

PODZIM, NĚCO MEZI LÉTEM A ZIMOU, NĚCO MEZI ŽIVOTEM A SMRTÍ, NĚCO MEZI UTONUTÍM A ZMRZNUTÍM, NĚCO JAKO JARO, ALE NARUBY.

01.12.2001-18.12.2001

I.

A než jsem napsal, že padá listí,
krásně zbarvené listí,
tu žluté, tu červené,
krásně zbarvené listí,
tak napadl sníh,
také krásně zbarvený,
tu černý, tu modrý,
také krásně zbarvený,
ve městě, jež se stále mění,
ve světě, jež se stále mění.

Něco se zvirtlo,
podzim začal jinak,
netradičně.

První podzimní den býval vždy koncert Insanie,
v kulturním domě na ulici Musilově,
kousek od restaurace u Mikuláška,

mého dočasného bydliště touto dobou,
při nuceném azylu z města,
na periferii Husovickou.

A podzim začal dříve,
při nárazu letadla do domu...

II.

A kolébka civilizace, ničená bandou
ze země přistěhovalců,
ze země zrozené v krvi Indiánů a presidentů,
ze země peněz a neomezené moci,
ze země pizzy a koly,
ze země vrahů nevinných,
ze země již rovno není,
ze země žalářníků programátorů.

A svět je zoufale jiný.

Banda fanatiků,
banda kulturních barbarů,
banda omezovačů lidských práv,
banda mamonářů.

Ale koho takto nazývám,
kterou stranu konfliktu?
Již Karel Kryl zpíval,

vím byla by to chyba plivat na pomníky,
nám zbývá naděje, my byly jsme a buben,
a nám zbývá beznaděj.

III.

Již nepotřebujeme tanky, biče a řetězy,
skutečná válka je ekonomie,
a tato část nikdy nebude přeložena,
do světového jazyka anglického,
neboť máme možnosti,
jak z oběžné dráhy přečíst obsah monitoru,
a nepohodlného občana odstranit,
podle amerických zákonů za zločin, spáchaný
tam, kde tyto zákony neplatí,
aniž by se dotkl americké půdy,
a z této básně se pomalu stává politická agitka,
což je věc, kterou jsem nechtěl,
ale nasranost se stavem a vývojem
poslední doby je velká.

IV.

V restauraci Mikulášek,
oslava Svatého Mikuláše probíhá,
kdoví čeho to byl vlastně svatý.

Asi piva a kořalky,

prázdné panáky, jak korálky,
stavíme do řady,
korálky barevné,
Mikuláš mi nejde ze hlavy,
proč nosí dětem čokoládu,
proč děti hází dělbuchy,
proč děti kradou,
proč děti jsou týrané,
proč?

V.

Jako před deseti lety,
stejná hudba,
stejná nálada,
kvalita lepší,
ale nálada?

VI.

Jako před deseti lety,
stejná hudba.
Vzpomínky přivolává,
na silné básnické obraty,
na velkou vlnu imaginace,
na ničivou vlnu fantazie,
na zjitřenou vlnu inspirace.

VII.

Ve městě jsou lidé,
dav,
na nic nemá čas,
dav,
z chytrých lidí hloupý,
dav...

VIII.

Kořeny si cestu najdou,
i když myslíš,
že už nejsou,
i když myslíš,
že máš jiné,
tak kořeny skutečné,
z Oceánu zrozené,
v Dávné zemi schované,
pod Pyramidou snů ukryté,
cestu si najdou,
kořeny skutečné.

IX.

Schovávám ve skále,
schovávám v tůni,
že mě srdce,
zase bolí.

Kam se schovám já?

Kam mám utéct?

Kam schovat?

Kam, před nejhorším nepřítelem?

Kam, před tyranem?

Kam, před nespokojencem, kritikem,
neschopným člověkem?

Kam se schovat před sebou samým?

**MRZNE. ZMRZLA VODA, ZMRZLA TRÁVA, ZVĚŘ
HYNE V LESÍCH. BLÍŽÍ SE KONEC VŠEHO. ZÁNÍK.
SVĚT MRZNE. ZMRZLA UŽ I LIDSKÁ SRDCE. JE JEŠTĚ
NADĚJE, ŽE UVIDÍME SLUNCE, POZNÁME LÁSKU?
BOHUŽEL ANO.**

22.12.1999-21.01.2000

I.

Do města vtrhl mráz -

teď umírat se bude snáz,

neboť plody práce své

nevidíte

překryto vše sněhem jest.

Beznaděj, smutek a zánik!

to praví srdce tvé,

a přitom, není tomu dávno,

co vypadalo všechno snadno,

jasné bylo konání,

i sluneční svítání.

Však dnes:

úplněk i v poledne,

šero během dne.

Stromy v sadě

sněhem přikryté

zazimované.

Měli velký sněm,
že rozkvetou až na jaře
tak zněla slova přísahy
mízou podepsané.

II.

Co stalo se?
Jaká byla příčina,
nebo k tomu záminka
že svět do rána
ztmavl - zčernal,
připomínka včerejška,
je solí rána
sypaná - solená,
jako silnice
jako světice
jež varuje: sůl
nad zlato...
Spousta věcí děje se,
spousta snů zdá se,
spousta věcí jiných,
nastala se
a sny ty některé,
neměly se komu zdát.
Já zapomněl jít spát.

Tak stromy čekají
signálů změny nedbají.
Dobře vědí - času dost,
jen jeden, má už zlost.
Když jednou slunce vysvitlo,
větvoví mu rozkvetlo,
stromy další,
zrada křičí,
trestat chtějí,
přísahu připomínají.

III.

Leč šaman ví -
slunce stoupá
ne, neklesá,
nikdo to nepozná
ale každý ví,
stromy to šeptají
sníh se tváří
jako že neslyší.

Čas předvánoční
čas nákupů
Ale Ježíš vyhnal kupce s chrámu...
Tak končí láska k bližnímu?
Kšeftařením, vyměněna za statky hmotné?

A co přátelství, to vyměníme za co?

Možná jen vidím to špatné
neboť dnes nebylo slunce
a nestalo se, co mohlo se stát
však zítra, je prý také den,
slunce možná mraky prosvítí,
a dodá lidem odvahy k žití,
a věci se možná stanou
ale jinak

A co stromy?

Než dohodli se na trestu,
ten kvetoucí se ztrestal sám,
zemřel smrtí mrazem,
bylo to na Vánoce,
kdy lámalo se století,
velké pozdvižení nastalo,
ne, kvůli stromu zmrznutí,
ale kvůli lomu století,
a kšeftařů bylo čím dál víc...

IV.

Kdo zradil koho?

Strom stromy,
nebo slunce strom,
byla-li to vůbec zrada,

i když krutě potrestaná...

Zánik, zmar,

nežehrejme naň,

život nový tvoří,

nový ale jiný.

Jaký?

Jiný...

Pár dní přešlo,

vše při starém,

žádná změna viditelná,

možná něco v podzemí,

neviděné,

nepoznané,

ale pro všechny,

nebo jenom pro mě?

Ne, zánik není strašný,

je to něco,

akce, čin, byť negativní,

horší je samota,

nicota a prázdnota.

Nuda.

Ne kvůli sobě samé,

ale pro ty,

co ji vidí,

co ji žijí...

V.

Mlha

zakryla slunce,

mlha,

nevidím stromy,

mlha,

stojím obklopen nicotou,

mlha,

je blíž a blíž,

mlha,

pomalů se vkrádá,

mlha,

není venku,

ale ve mě...

VI.

Na každý další rok

několik světa zániků připadá,

tu kvůli slunce zatmění,

tu pro počítačů zhroucení,

kořalky klidně další lok,

do sebe lijem - až mi napadá,

ne touha věci měnit,

na kloub všemu přijít,
věci nechat radši vyhnít,
před telku - pivo pít,
plechovku - šup ven z okna,
aktivita - zbytečná je hokna.
Co nás dělá lidmi?
Cit, práce, rozum?
Hloupost, nezájem, konzum?
nebo je to laxní přístup?

VII.

Náhrobní kámen z mramoru
pomalu se škrábu nahoru
úplněk byl dneska v noci
krásko, už jsi v mojí moci.
Já jsem sice mrtvola,
plesnivá a prohnílá,
a ty jsi bílá,
hlavně živá,
ze spojení našeho,
Pán se chystá,
život začít
Pán a král,
vládce náš,
spojí život
se smrtí

spojí zimu
s nadějí
procitnem a oživnem
a možná se i
zasmějem.

VIII.

úplněk
vzývá krev
úplněk
jsme vlci
úplněk
slyším řev
úplněk
bojím se noci
úplněk
temná zář
úplněk
je lhář
úplněk
úplněk
Co se vlastně dělo?
Co se stalo?
Co to bylo?
Co jsem myslel?
Co jsem čekal?

Co dostal?

Co zažil?

Co platil?

úplněk

a sen

noci

svatojánské

...

v lednu?

Poslední slovo...

14.-15.7.1997

Antonio Vivaldi

Poslední slovo si ještě neodpustím

co poslouchám, říci musím

La Primavera, L'Estate, L'Autunno

L'Inverna - toť opus osmý

Le Quattro Stagioni

moderní hudba to není

Čtvero ročních dob

Tony,

už se na mne nezlob,

že zneužil jsem tvého díla,

pro mé texty, v nichž síla

je - či není,

rozhodnou jiní,

však o tvé hudbě

jež zní tak libě

rozhodnuto dávno bylo.

Otázka toť nejen vkusu,

rozeznat krásu od hnusu,

rozpoznat perly od trusu,

činit z chtění,

ne však z musu!